ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 30 | ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2022 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2022 | ΤΕΤΡΑΜΗΝΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δεῦτε λάβετε φῶς
ἐκ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός… 3
Ἔχουμε ἐλπίδα! 4
«Ἡ καταστροφή μας», «ὁ θρίαμβός μας» .. 6
Ἡ Ἀνάσταση πού ἄργησε 8
Οἱ ἀλειτούργητοι
(πασχαλινή ἱστορία) 10
Θλίψεις καί δοκιμασίες 17
«Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε...» 18
Μάννα 20
Ἡ εὐγνωμοσύνη καί ἡ μεγάλη της σημασία
στή ζωή μας 21
Ὁ μῦθος τοῦ σκαντζόχοιρου 22
Πάσχα στήν Ἱερουσαλήμ 24
Ἀπό τήν πέννα τῶν ἀναγνωστῶν μας.... 26
Ἀπόψεις - Σχόλια στήν ἐπικαιρότητα..... 28
Ἀπό τίς δραστηριότητές μας 30
Τά φτερά τοῦ χελιδονιοῦ 31

«ΚΥΡΙΑΚΗ»
Τετραμηνιαίο Ὀρθόδοξο
Χριστιανικό Περιοδικό,
ἰδιοκτησία τοῦ ὁμωνύμου
Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου.

Ἔτος Ζ΄, Ἀριθ. Φύλλου 30
Ἀπρίλιος 2022 – Ἰούλιος 2022

Συντακτική Ἐπιτροπή:
Ἀβραὰμ Σαλασίδης,
Ἰωάννης Βαρσάμογλου

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος κατά νόμο:
Ἀβραὰμ Σαλασίδης
Ἀλ. Παπαναστασίου 9
Κατερίνη Τ.Κ. 60100

Σελιδοποίηση - Ἐκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα, τηλ. 23970 23313
melissa@melissaprint.com
graphics.melissa@gmail.com

Ἐτήσια συνδρομή: 5 Εὐρώ.
Ταχυδρ. Ἀποστολή
Ἐσωτερικοῦ: 11 Εὐρώ.
Ταχυδρ. Ἀποστολή
Ἐξωτερικοῦ: 13 Εὐρώ.

Ἀρ. Λογαρ. Τράπεζας Πειραιῶς:
6229-151566-056 EUR

IBAN:
GR9201712290006229151566056

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ Τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός...

Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες καί φίλοι τῆς «ΚΥΡΙΑΚΗΣ», Χριστός Ἀνέστη!

Σέ μιά ἐποχή πού φαίνεται νά χαρακτηρίζεται ἀπό τό σκοτάδι τοῦ θανάτου, τίς ἰαχές τῶν πολέμων, τήν ἐκμετάλλευση καί καταδυνάστευση τῶν πολλῶν καί ἀδυνάτων ἀπό τούς λίγους καί δυνατούς, ἔρχεται καί μᾶς καλεῖ καί πάλι ἡ Ἐκκλησία μέ τήν προτροπή «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός…».

Μᾶς καλεῖ νά ἑορτάσουμε καί νά βιώσουμε τήν πανήγυρη τῶν πανηγύρεων, τήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί νά καταστοῦμε, ἐτούτη τήν μοναδική καί πανίερη νύκτα μάρτυρες, ἀλλά καί κήρυκες τοῦ μεγάλου, παγκοσμίου καί αἰωνίου θαύματος τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Δέν θά πάψει ἡ Ἐκκλησία νά μᾶς καλεῖ νά λάβουμε «Φῶς ἐκ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός» καί νά στολίσουμε τίς ψυχές μας μέ τή χαρά καί τήν σωτηρία πού ὁ Χριστός χαρίζει. Δέν θά πάψει, γιατί ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ τή μοναδική καί γνήσια ἐπανάσταση Ἐλπίδας καί Ζωῆς, τήν πιό χαρμόσυνη κραυγή πού πλημμυρίζει τήν ὕπαρξή μας, πού ἀποτελεῖ τό ἔσχατο καί τό μόνο ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς, τῆς «ἄλλης βιοτῆς», τό πανηγύρι τῆς καινῆς κτίσεως.

Ὅμως, τό Φῶς τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μᾶς ὑποδεικνύει τό χρέος τῆς ἀντίστασης, τῆς ἀφύπνισης καί τῆς ἐγρήγορσης. Γιά αὐτό, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες καί φίλοι τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας, ἀνάβοντας τίς λαμπάδες μας ἀπό τό Ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ζωῆς, ἄς μήν μείνουμε μόνον στήν αἰσθητή χαρά του.

Αὐτό τό Φῶς ἄς πλημμυρίσει τήν ζωή καί τήν ὕπαρξή μας, φωτίζοντας τά σκοτάδια τῆς ἀγνωσίας καί τῆς ἀπιστίας μας καί μεταμορφώνοντάς μας, σέ «υἱούς» καί «θυγατέρες» Ἀναστάσεως γιά νά διαλαλοῦμε στόν σύγχρονο κόσμο μέ τήν ἴδια μας τήν ζωή τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι «Χριστός Ἀνέστη»! «Ἀληθῶς Ἀνέστη», ἀδελφοί!

Ἡ Σύνταξη

Ἔχουμε ἐλπίδα!

Τό μεγάλο καί βασανιστικό πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅτι ἔχασε τήν ἐλπίδα, αὐτή τή μοναδική πνοή καί δύναμη τῆς ζωῆς. Κι εἶναι αὐτή ἡ ἔλλειψη πού τόν κατάντησε ἀνερμάτιστο, θλιβερό ζητιάνο τῆς χαρᾶς καί τόν ὁδήγησε στήν ἀπελπιστικά εἰλικρινῆ ἀγγελία-ὁμολογία του: «Ζητεῖται ἐλπίς».

Οἱ τελειότατες μηχανές, βλέπετε, ὑπερπαράγουν ἀγαθά ἀπίθανα -ἀκόμη καί μεταλλαγμένα-, ἀλλά δέν κατασκευάζουν ἐλπίδα. Οἱ ἐπακριβῶς προγραμματισμένοι ὑπολογιστές προκαθορίζουν μέ λεπτομέρεια πολλά, δυστυχῶς καταστροφικά πολλές φορές, μά ἀντί νά ἀναρριπίσουν τήν ἐλπίδα, τή σκοτώνουν. Τό μάρκετιγκ προωθεῖ τήν ἀγορά, προάγει τίς διαπροσωπικές σχέσεις καί πολλαπλασιάζει ἀφάνταστα τήν ἐπικοινωνία: οἱ ἀποστάσεις ἐκμηδενίζονται, ἡ συγκοινωνία ὑπερτελειοποιεῖται, τό «κινητό» δίνει καί παίρνει. Πόσο ὅμως συντελοῦν ὅλα αὐτά στήν κοινωνία, στήν ἐσωτερική ἐπαφή τῶν ψυχῶν;

Δυστυχῶς, μόνο ἀρνητικά, καταλυτικά ἐπιτεύγματα διαπιστώνουμε στόν τομέα αὐτό. Ἀκόμη καί στή σελήνη περπάτησε ὁ κάτοικος τῆς γῆς, ἀλλά οὔτε κι ἐκεῖ -φεῦ- δέν βρῆκε τό ἄνθος τῆς ἐλπίδας.

Καί πῶς νά τό βρεῖ, ἀφοῦ τό ψάχνει σέ λάθος δρόμο; Ὁ ἀπελπισμένος σημερινός ἄνθρωπος μοιάζει μ᾽ ἐκεῖνον τόν ταλαίπωρο, πού ἔζησε καί πέθανε μέσα στή φτώχεια καί τή μιζέρια, ἐνῶ μετά τό θάνατό του ἡ μπουλντόζα σκάβοντας στά θεμέλια τοῦ ἐρειπωμένου καλυβιοῦ του ἀνακάλυψε ἀμύθητο θησαυρό. Ζοῦσε στήν ἀνέχεια, διότι ἀγνοοῦσε τό

θησαυρό του. Αὐτός εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Δέν ὑποψιάζεται κἄν τήν παρουσία τοῦ θησαυροῦ τῆς ἐλπίδας καί φυτοζωεῖ αὐτός πού πλάσθηκε γιά νά ἔχει ζωή περίσσια. Ἀγνοεῖ ἤ ἀρνεῖται νά δεχθεῖ ὅτι αὐτό πού ζητᾶ εἶναι ἀποκλειστική προσφορά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «τῆς ἐλπίδος ἡμῶν» (Α΄Τι 1,1).

Ναί, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος, ἔπαθε, πέθανε καί ἀναστήθηκε γιά τή δική μας σωτηρία. Γιά νά ἔχουμε ἐμεῖς ζωή, χαρά κι ἐλπίδα. Αὐτός ὁ πανταχοῦ παρών ἦταν ἀπών ἀπό τόν τάφο ἐκεῖνο τό μυρωμένο πρωινό τοῦ Σαββάτου καί ἡ ἀπουσία τοῦ νεκροῦ σώματός του ὑπογραμμίζει τή ζωντανή παρουσία του στήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Συνέτριψε τό θάνατο, αὐτό τό φαρμακερό σαράκι τῆς ζωῆς, τό δολοφόνο τῆς χαρᾶς, τήν αἰτία τῆς ἀπελπισίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ἐγκαινίασε μίας ἄλλης βιοτῆς, «τῆς αἰωνίου τήν ἀπαρχήν». Εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅπου ἀντηχεῖ ἡ διαβεβαίωση τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ πρός τούς μαθητές του: «ἰδού ἐγώ μεθ᾽ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας» (Μθ 28,20). Αὐτή ἡ συνεχής παρουσία τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ εἶναι «ἡ ἄγκυρα ἐλπίδος, ἡ ἀσφαλής καί βεβαία» (πρβλ. Ἑβ 6,18-19) γιά τούς πιστούς κάθε ἐποχῆς μέχρι τή συντέλεια τοῦ αἰώνα.

Στήν κοινωνία μας, πού χωρίς τόν Χριστό σείεται ἀπό τήν ἀνασφάλεια καί μαραζώνει μέσα στίς ἀλλεπάλληλες ἀπογοητεύσεις, κράτα, ἀδελφέ μου, τόν πολύτιμο θησαυρό σου, τήν πίστη στόν ἀναστημένο Χριστό. Καί σκόρπα γύρω σου τό μεγάλο μήνυμα, τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας σου τήν αἰτία: Χριστός ἀνέστη!

† Στέργιος Ν. Σάκκος

«Ἡ καταστροφή μας», «ὁ θρίαμβός μας»

Στό βιβλίο τοῦ ἐπισκόπου Antony Bloom «Πορεία καί συνάντηση», ἀναφέρεται ἡ προσευχή ἑνός νέου:

«Κύριε, σ' ἀγαπῶ. Ἄν ὁ θρίαμβός Σου σημαίνει τήν καταστροφή μου, ἄς ἀφανιστῶ ἐγώ, ἀλλά ἄς ἔρθει ἡ Βασιλεία Σου!».

Σίγουρα ἡ προσευχή τοῦ νεαροῦ εἶναι διαποτισμένη μέ θεϊκό ἔρωτα, στοιχεῖο πού ἀπουσιάζει ἀπό τούς περισσότερους χριστιανούς. Γι' αὐτό καί ἡ ὅποια δοκιμασία, κοινωνική, οἰκονομική, προσωπική ἤ ἄλλη, πού ὑποδηλώνει στά δικά μας μάτια τήν «καταστροφή» μας, μᾶς ὁδηγεῖ σέ κατάσταση πανικοῦ.

Ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ πανικοῦ εἶναι καί οἱ σπασμωδικές μας ἐνέργειες, οἱ ἄτσαλες κινήσεις μας, πού ἀσφαλῶς ἐπιδεινώνουν τήν κατάσταση. Σημεῖα, βέβαια, αὐτά τῆς ἀπιστίας μας, δηλαδή τῆς μή σχέσης μας μέ τό Θεό.

Φαίνεται ὅτι τά γεγονότα τῆς ζωῆς δέν ἔρχονται πάντα ὅπως τά περιμένουμε. Κάποτε δυσάρεστα, κάποτε εὐχάριστα, προχωροῦμε μέ βάση τήν πνευματική μας ἀνάπτυξη, ἐν γνώσει ἤ ἐν ἀγνοία μας.

Μέσα ἀπό αὐτή τή θεώρηση, μπορεῖ ἡ «καταστροφή μας» νά σημαίνει τόν «θρίαμβό μας», ἄν μᾶς ὁδηγήσει

στήν ἄλλη γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τοῦ κόσμου μας.

Μπορεῖ νά μᾶς δώσει ἐμπειρίες μοναδικές, πού κανένα βιβλίο δέν μπορεῖ νά τό κάνει, ὅπως καί νά μᾶς ἀποκαλύψει τήν ὑποκρισία τοῦ ἑαυτοῦ μας, πού φαντάζει σέ μᾶς καί στούς ἄλλους ταπεινός, συγκαταβατικός, πιστός, ἀπαθής.

Νά ἀπορρίψει, δηλαδή, ὅ,τι ὡραῖο καί χριστιανικό φαινόταν ὅτι ζοῦσε. Εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλιῶς, οἱ δοκιμασίες ὡς «καταστροφή» τοῦ ψεύτικου εἶναι μας, ἐπεξεργάζονται τό «θρίαμβό» μας.

Ἡ Ὀρθόδοξη θεολογία μιλᾶ γιά τή νίκη τοῦ Σταυροῦ, δηλαδή τῆς ὠδυνόμενης ἀγάπης, τῆς κένωσης, τῆς ἀδυναμίας. Ἡ δύναμή Του εἶναι ὁ θρίαμβός μας. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἁγιασμός καί ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, τῶν παιδιῶν Του.

Στήν πραγματικότητα ἡ «καταστροφή» μας εἶναι ἡ δόξα μας, γιατί γίνεται ὁ σταυρός μας πού προαναγγέλλει τή δική μας ἀνάσταση, σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται».

Κι αὐτά γίνονται ἀντιληπτά μέ τή λογική ὄχι τοῦ κόσμου τούτου ἀλλά τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος μιλᾶ γιά μιά νίκη πού στηρίζεται στή δύναμη τοῦ πλούτου, τῆς δόξας, τῆς ἡδονῆς.

Ὁ Θεός μιλᾶ γιά νίκη κατά τοῦ θανάτου πού κρύβεται μέσα μας καί θανατώνεται μέ τόν πόνο, τή δοκιμασία, τήν «καταστροφή», γιατί φέρνουν τήν ταπείνωση πού ὁδηγεῖ στή γνώση τοῦ ταπεινοῦ Θεοῦ.

Στόν κόσμο πού πορεύεται χωρίς ἐλπίδα καί νόημα, οἱ χριστιανοί τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως καλοῦνται, χωρίς προκλητικότητα, νά ζήσουν τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Τόσο γιά τούς ἴδιους ὅσο καί γιά τούς ἄλλους. Τότε θά γίνονται σημεῖα πού θά δείχνουν τήν ὀμορφιά καί τή χαρά τοῦ σταυροῦ, τῆς «καταστροφῆς», τῆς «ἄλλης βιοτῆς». Ἐκείνης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

π. Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους

Ἡ Ἀνάσταση πού ἄργησε

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ βράδυ. Ὁ Γέροντας, λαμπροφορεμένος, ὑποδεχόταν τόν κόσμο καί ἔπαιρνε τίς λειτουργιές. Εἶχε ἑτοιμάσει τά καντήλια ἀπό νωρίς. Ἕτοιμα ὅλα, σβηστά. Ἄρχισε τό "Εὐλογητός", πῆρε καιρό μέσα στά μαῦρα του τά ράσα, μέ τούς βοστρύχους τῶν μαλλιῶν καί τῶν γενειῶν του νά λάμπουν.

Σοβαρός-σοβαρός. Ἀνοιγόκλεινε τήν πόρτα, παραπατοῦσε, ἀλλά ἔτρεχε κιόλας, προσκυνοῦσε τίς δεσποτικές εἰκόνες, τόν θρόνο, ἔμπαινε στό Ἱερό, ἔπαιρνε τίς λειτουργίες, ψέλναμε τόν Κανόνα "Κύματι θαλάσσης". Δέν εἶχε ὁ Γέροντας χρόνο κοσμικό, εἶχε χρόνο λειτουργικό. Μαζευόταν ὁ κόσμος, πολύς κόσμος. Χριστιανοί, πού τόν ἀγαποῦσαν, ἀλλά καί ἄλλοι ἀπό τήν γειτονιά δρασκέλιζαν τήν μάντρα, σκύβοντας ἀπό τό μικρό πορτάκι, ἄρρωστοι, νοσοκόμες, γιατροί. Καθυστεροῦσε ὁ Γέροντας. Σβηστά τά φῶτα. Ψέλναμε, ξαναψέλναμε, δέν ἔβγαινε νά πῆ τό "Δεῦτε, λάβετε φῶς". Ἔφευγα ἀπό τό ψαλτήρι, νά πάω στό Ἱερό, μοῦ ἔλεγε: "Ξέρω, ξέρω". Ἀδημονία. Οἱ ἄλλες ἐκκλησίες σήμαναν ἤδη Ἀνάσταση, βαρελότα πέφτανε κι αὐτός δέν ἔβγαινε. "Ξέρω, ξέρω", μοῦ λέει. "Ὅποιος θέλει νά φύγει. Δέν μπορεῖ. Ἄς τούς βάλουμε στήν ἐκκλησία, τά προβατάκια τοῦ Χριστοῦ μας, Βαγγέλη. Μέσα στήν κιβωτό εἶναι μιά φορά τόν χρόνο. Ἄς καθυστερήσουν. Ψάλλε ἐσύ, ψάλλε". "Τά εἶπα, Γέροντα, πάλι καί πάλι".

Τέλος πάντων, βγῆκε. Ἄλλο πανηγύρι. Ἐκουνοῦσε τήν λαμπάδα γελώντας, βλέποντας τό φῶς. "Ἔπεφταν οἱ Χριστιανοί κι ἐκεῖνος ἐκουνοῦσε τήν λαμπάδα του. Πῆραν τό φῶς, διαδόθηκε παντοῦ, ἔξω στίς αὐλές. Ψέλναμε: "Τήν Ἀνάστασίν Σου, Χριστέ Σωτήρ". Βγήκαμε, καθυστεροῦσε, χαιρετοῦσε, εὐλογοῦσε, σταύρωνε. Ἀνέβηκε σ' ἕνα πεζούλι, ἀπέναντι ἀπό

τόν ναό, καί πήγαινε πέρα-δώθε. Γελοῦσε, ἔλαμπε τό πρόσωπό του, σωστό παιδί. Ὁ κόσμος περίμενε τό Εὐαγγέλιο.

Ἀφοῦ «ἔπαιξε» κάμποσο, πηγαίνοντας πέρα-δῶθε, ἐστάθη. Ἄνοιξε τό Εὐαγγέλιο, δόξασε τήν Ἁγία Τριάδα, διάβασε τό κείμενο, τό ἑωθινό, ὄχι τό σύνηθες, ἀλλά τό ἄλλο, τό μεγαλύτερο. Δόξα σοι, εἶπε τό "Χριστός Ἀνέστη", χτύπησαν οἱ καμπάνες. Δέν εἶχαν πολλά βαρελότα. Ψέλναμε ὅλοι, ὅλος ὁ λαός. Νέα χαρά τώρα. "Χριστός Ἀνέστη", φώναζε. Περιδιάβαινε στό πεζούλι, μετά χάθηκε στόν κόσμο. Εἶχε πάει ἡ ὥρα 1:30. Μπήκαμε στήν ἐκκλησία. "Ψάλτε, ψάλτε", ἔλεγε. Λιβάνιζε σέ κάθε ὠδή. Ψέλναμε τίς Καταβασίες. Ἐάν μᾶς ξέφευγε κανένα τροπάριο καί τό λέγαμε μόνο μιά φορά, αὐτός μᾶς ἔλεγε: "Πές τό πάλι". Μνημόνευε στήν πρόθεσι χιλιάδες ὀνόματα. Εἶχε πάει 2:30 τό πρωί. Ὁ κόσμος εἶχε ἐγκλωβιστεῖ. Μόνον οἱ Ἕλληνες ξέρουν τί σημαίνει, νά πᾶς κάπου νά ἀναστήσεις καί μετά νά πᾶς νά φᾶς. Ἀκόμα καί οἱ Χριστιανοί θέλουν νά εἶναι 2 ἡ ὥρα στό τραπέζι κι ἐμεῖς μόλις πού εἴχαμε ἀρχίσει.

Εἶπα τό "Ὅσοι εἰς Χριστόν", τόν Ἀπόστολο, διαβάστηκε καί τό Εὐαγγέλιο καί ἦρθε ἡ ὥρα τῶν κατηχουμένων. Τρεῖς τήν νύχτα ἄρχισε νά μνημονεύει τούς ζωντανούς, χιλιάδες ὀνόματα. Πολλοί ἔφυγαν ἀπό τήν ἐκκλησία. Πῆγε ἡ ὥρα 4:00 κι ἀκόμα νά βγοῦν τά Ἅγια. Τέλος πάντων, εὐδόκησε νά πάψει τά μνημόνια. Βγῆκαν τά Ἅγια κι ἄρχισε πάλι νά μνημονεύει. Μπῆκα στό Ἱερό καί μοῦ λέει: "Χαίρονται, Βαγγέλη μου, χαίρονται οἱ πεθαμένοι". Κι ἐγώ τοῦ ἀπαντῶ: "Δέν ξέρω ἄν χαίρονται οἱ πεθαμένοι. Οἱ ζωντανοί ὅμως;". Μοῦ λέει: "Χαίρονται κι αὐτοί, Βαγγέλη μου, ψάλλε, ψάλλε". Καί τί νά ψάλλω; Περίμενα νά τελειώσει.

Τελείωσε, μᾶς κοινώνησε ὅλους, μᾶς ἔδωσε ὅλα του τά κρασιά καί τά πρόσφορα καί τ' αὐγά, καί φύγαμε κατά τίς 5:00. Σκέφθηκα: "Δέν ξανάρχομαι τοῦ χρόνου, ἄπαπα!!!". Τόν ἑπόμενο χρόνο δέν λειτούργησε. Ἦταν ἡ τελευταία πασχαλιάτικη Λειτουργία, πού ἔκανε μόνος του, μέ τό ποίμνιό του, ὁ ποιμένας ὁ καλός, ὁ εὐλογημένος.»

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Σίμωνος Μοναχοῦ, π. Εὐμένιος Σαριδάκης – ὁ κρυφός Ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας

Οἱ ἀλειτούργητοι

π. Δημητρίου Μπόκου

Πᾶνε χρόνια πού εἶχε φανεῖ στά μέρη ἐκεῖνα ἕνα μεγάλο καράβι. Ἄραξε στ᾽ ἀνοιχτά γιά μιά μονάχα μέρα. Ἴσα-ἴσα γιά νά ἀφήσει τό ἀνεπιθύμητο φορτίο. Μιά βάρκα κατέβηκε στό νερό καί πλησίασε στήν ἀκτή. Παραξενεμένοι οἱ χωρικοί εἶδαν ἕναν ἄγνωστο ἄντρα νά βγαίνει μέ ἕνα μπόγο στόν ὦμο του. Καί στό κατόπι του μιά νεαρή γυναίκα μέ δυό μικρά στήν ἀγκαλιά της. Προχώρησαν καί κάθισαν στήν ἄκρη τῆς προβλήτας, ἐκεῖ πού ἄρχιζε ὁ πλατύς ἀνηφορικός δρόμος γιά τήν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Ἔπρεπε νά περιμένουν.

Ὁ καπετάνιος ζήτησε νά ᾽ρθει σέ συνεννόηση μέ τόν πρόεδρο. Μαζεύτηκαν καί οἱ πρῶτοι ὅλοι τοῦ χωριοῦ καί περίεργοι ἀρκετοί ἕνα γύρο. Τί συνέβαινε; Ἔψαχναν τόπο γιά τούς ἄγνωστους ταξιδιῶτες. Δέν τούς ἤθελαν πουθενά. Ἀλλά γιατί;

Ἀποδείχθηκε περίεργη ὑπόθεση. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε βγεῖ ἀπό τίς φυλακές. Εἶχε ἐκτίσει κατά διαστήματα ἀρκετές ποινές πολύχρονης φυλάκισης. Τόν βάραιναν πολλά. Ἀσώτευε ἀπ᾽ τά μικρά του. Σπατάλησε τή λιγοστή περιουσία τῶν γονιῶν του, ἔκλεψε, ἀδίκησε, ἐκμεταλλεύτηκε, ξεγέλασε κόσμο, ἀτίμασε. Μόνο σέ φονικά δέν ἦταν μπλεγμένος. Μά στά ὑπόλοιπα, χωμένος ὡς τά μπούνια. Δέν ὑπῆρχε παρανομία καί διαφθορά πού νά μήν εἶχε βουτηχτεῖ. Τό μητρῶο του λερώθηκε ἀνεπανόρθωτα. Καί τώρα

ἔψαχνε ὁ καλός σου τόπο νά ριζώσει. Οἱ δικοί του τόν ἀποκλήρωσαν. Οἱ συγχωριανοί του τόν ἔδιωξαν. Τοῦ γύρισαν τήν πλάτη δηλώνοντάς του κατάμουτρα πώς δέν τόν ἤθελαν πιά ἀνάμεσά τους. Ἦταν γι᾽ αὐτούς persona non grata. Ἀνεπιθύμητος. Ἔψαξε ἀλλοῦ γιά δουλειές, μά ὅλοι τόν ἔδιωχναν, μόλις μάθαιναν τό ἱστορικό του.

-Ἄν ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, γιατί τόν ἔφερες σέ μᾶς; ρώτησαν εὔλογα οἱ χωρικοί τόν καπετάνιο.

-Παντοῦ τό ἴδιο μέ ρωτᾶνε. Κάπου δέν πρέπει νά ἀράξει κι αὐτός; Θά τόν ἔπαιρνα στό καράβι μου, μά δέν τήν πάει τή θάλασσα μέ τίποτε. Δέν μπορεῖ νά ταξιδέψει, οὔτε μιά μέρα δέν τήν ἀντέχει.

-Καί γιατί νά τόν φορτωθοῦμε ἐμεῖς; Τοῦ χρωστᾶμε;

-Ἄν ἦταν γι᾽ αὐτόν, δέν θά σκοτιζόταν κανένας. Τά ᾽θελε καί τά ᾽παθε. Ἄς κοιμηθεῖ ὅπως ἔστρωσε. Μά δέν εἶναι μόνος του πιά. Ἔχει γυναίκα καί παιδιά. Κρατῆστε τόν! Ψυχικό θά κάνετε!

Μά οἱ χωρικοί ἦταν ἀμετάπειστοι.

– Προτείνω νά μήν μπλέξουμε! εἶπε κάποιος. Ἄν δέν τόν δέχονται πουθενά, γιατί νά πιαστοῦμε κορόιδα ἐμεῖς; Δέν εἶναι καί τό βολικότερο παιδάκι καθώς φαίνεται.

Κόντευαν νά διαλυθοῦν, ὅταν βροντερός ἦχος ἀπό τρακτέρ ἀνατάραξε τήν ἀτμόσφαιρα. «Ἐρχόμενος ἀπ᾽ ἀγροῦ» ὁ ὁδηγός του, πάρκαρε στήν πλατεία καί κατέβηκε. Πλησίασε ἀπορημένος τήν ὁμήγυρη καί ἔμαθε τά καθέκαστα. Ἦταν ἀπ᾽ τούς παλιούς καλούς νοικοκυραίους, μεσόκοπος καί βάλε, μεγάλος κτηματίας καί ὑπολογίσιμος στά κοινά τοῦ χωριοῦ. Ἄκουσε προσεκτικά τήν ὑπόθεση καί ἔμεινε γιά λίγο σκεφτικός. Στό τέλος εἶπε.

-Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς ἐγώ χρειάζομαι ἄνθρωπο. Τό ξέρετε πώς ἔχω μείνει μόνος μου ἀπό καιρό, χωρίς βοήθεια. Δέν γίνεται νά συνεχίσω ἔτσι. Τά χτήματά μου, τά ζῶα μου, εἶναι πολλά. Ἔχω φτάσει στά ὅριά μου.

-Ὥρα εἶναι νά μᾶς τόν καθίσεις τώρα στόν σβέρκο μας τόν ἀλιτήριο! διαμαρτυρήθηκαν μερικοί.

-Ὄχι βέβαια! Ἄν εἶναι νά τόν πάρω, θά μείνει μακριά μας. Στήν ἐξορία. Σέ κεῖνο τό ἀχούρι, στίς στάνες μου, πέρα στούς λόφους. Καί πάλι δέν λέω τώρα γιά ὁριστικά. Μέ δοκιμή πρῶτα. Νά δοῦμε κιόλας ἄν ἀξίζει τίποτα ἤ εἶναι ἄχρηστος.

Ἡ κουβέντα ξαναφούντωσε ζωηρή γιά ἀρκετή ὥρα. Μέ τά πολλά καταλάγιασε, φάνηκε νά κατασταλάζουν κάπου.

-Λοιπόν, τά πάντα μέ δική σου εὐθύνη! εἶπαν στόν κτηματία. Κανόνισε νά μήν πλησιάζουν πουθενά. Δέν θά ἀνακατεύονται μαζί μας. Ἔχουμε παιδιά, κορίτσια, πράματα. Καλά εἴμαστε στήν ἡσυχία μας. Δέν ἔχουμε ὄρεξη γιά φασαρίες. Μή μπλέξουμε καί μέ ὑπόκοσμο τώρα!

-Ἔννοια σας! Θά εἶναι στήν ἐξορία μόνιμα. Θά εἶμαι κέρβερος σ᾽ αὐτό! ἀπάντησε ἱκανοποιημένος ἐκεῖνος.

Κι ἔτσι ὁ πρώην κατάδικος ἔριξε ἄγκυρα στό μικρό χωριό. Μιά μικρή ἀγροικία, χαμένη στά ἀπέραντα χτήματα τοῦ ἀφεντικοῦ, σταῦλος πιότερο παρά σπίτι, διορθώθηκε ὅπως-ὅπως γιά νά μείνουν. Μέ τή ρητή ἐντολή νά μήν πλησιάζουν ποτέ στό χωριό. Νά μή συγχρωτίζονται μέ τούς τίμιους καί καθώς πρέπει ἀνθρώπους. Νά ζοῦν ἐξόριστοι ἀπό τήν ἀνθρώπινη κοινωνία. Στήν πλήρη ἀπομόνωση.

Καί νά, πού δέκα καί βάλε χρόνια τώρα, ζοῦν ὑπό τό καθεστώς αὐτό. Τά δυό τους παιδιά μεγάλωσαν, μά δυό μικρότερα ξεφύτρωσαν στό ταπεινό τους σπιτικό. Ὁ βαρυποινίτης ἀποδείχτηκε ἄξιος δουλευτής. Ἀκολούθησε κατά γράμμα τίς ἐντολές τοῦ ἀφεντικοῦ του. Δέν τόν ἔπαιρνε ἄλλωστε γιά τσαλιμάκια καί παρασπονδίες τώρα. Ἦταν στενά τά περιθώρια. Καί εἶχε πολλούς στό κεφάλι του νά νοιαστεῖ. Ἡ γυναίκα του, καλόγνωμος ἄνθρωπος, στάθηκε πλάι του χωρίς γογγυσμό. Κανένα παράπονο δέν ξέφευγε ἀπ᾽ τά χείλη της. Τά παιδιά τους βγῆκαν καλά. Τά μεγάλα, κόρη καί γιός, βοηθοῦσαν πρόθυμα παντοῦ. Τά μικρότερα, ἀγόρι-κορίτσι πάλι λές καί τά ᾽χανε παραγγελία, ἦταν σάν ἀνοιχτά τριανταφυλλάκια. Τά λάτρευαν ὅλοι. Τελικά ἦταν οἰκογένεια ζηλευτή. Εὐλογημένη καί ἀγαπημένη. Ἔνιωθαν μές στήν ἐξορία τους νά μήν τούς λείπει τίποτε. Τόσο δεμένοι ἦταν μεταξύ τους!

Τό ἀφεντικό τους ἦταν σκληρός ἄνθρωπος. Μά, τό σωστό νά λέγεται, ἦταν καί δίκαιος. Στή δουλειά ἀπαιτητικός ὅσο δέν ἔπαιρνε. Μά δέν τούς ἀδικοῦσε ποτέ. Εἶχαν τό ἐλεύθερο νά ζοῦν ἀπό τά χτήματά του καί τά ζῶα του. Κι ἀπό πάνω τούς ἔδινε καί ἕνα μικρό εἰσόδημα. Μά ἡ ἀρχική συμφωνία δέν ἄλλαζε ποτέ. Δέν εἶχαν καμμιά πρόσβαση στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Ἦταν οἱ ἀπόβλητοι. Περνοῦσαν ὅλο τόν καιρό χαμένοι στήν ἐρημιά, κρυμμένοι ἀπ᾽ τά ἀνθρώπινα μάτια. Ὁ πατέρας μόνο κουβάλαγε μέ τό τρακτέρ ἤ τό παλιό ἀγροτικό τοῦ ἀφεντικοῦ του τά προϊόντα τῆς φάρμας στούς ἐμπόρους καί στίς ἀγορές. Καί ἄν καμιά φορά, σέ τέτοιες μεγάλες μέρες, τολμοῦσε κάποιος νά ἀνακινήσει τό θέμα, ἡ ἀπάντηση ἦταν πάντα στερεότυπη:

-Δέν ὑπάρχει Πάσχα γιά σᾶς! Οἱ γιορτές εἶναι γιά τόν κόσμο! Ὄχι γιά τά ρεμάλια σάν ἐσᾶς!

Ὁ στιβαρός ἄντρας ἔσκυβε τό κεφάλι κάθε φορά πού ἄκουγε τά λόγια αὐτά. Πόσο τόν πλήγωναν ἀλήθεια! Γινόταν μέσα του θεριό ἀνήμερο. Μά ἤξερε πώς τό ἀφεντικό του εἶχε δίκιο. Ἄν κάποιος ἔφταιγε γιά ὅλα αὐτά, ἦταν αὐτός ὁ ἴδιος. Αὐτός πού δέν ἐκτίμησε ποτέ σωστά τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων καί τόν ἀδίκησε. Αὐτός προξένησε τίς συμφορές πού ἔπεσαν στό κεφάλι του. Αὐτός καταδίκασε τήν οἰκογένειά του. Γι᾽ αὐτό καί δέν μιλοῦσε καθόλου, ὅσο κι ἄν τόν πείραζε. Τό εἶχε βάλει κανόνα στόν ἑαυτό του. Νά

μήν ἀντιδρᾶ, ὅ,τι κι ἄν ἄκουγε.

Τά χέρια του ἀποδείχτηκαν τελικά χρυσά. Ἔγινε δεξιοτέχνης σέ ὅλα. Στά ἀρχαῖα ἐπαγγέλματα τοῦ ἀνθρώπου. Ποιμήν, αἰπόλος, γεωργός. Συντροφιά μέ τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ στίς ἐρημιές πού τριγύριζε, εἶχε τό χρόνο νά διαβάζει τό βιβλίο τῆς φύσης καί νά σκέφτεται. Τά τετράποδα τῆς γῆς καί τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ καί τά ἄνθη τοῦ λειμώνα τόν δίδασκαν. Σκάβοντας μέρα-νύχτα τή σκληρή γῆ, ἔσκαβε συνάμα καί μέσα του ὅλο καί βαθύτερα. Κατάλαβε καλύτερα τά σφάλματά του, σκέφτηκε σοβαρότερα τά πράγματα. Μπορεῖ νά εἶχε κυλιστεῖ στόν βοῦρκο, μά εἶχε καί διαμάντια κρυμμένα ἡ ψυχή του βαθιά.

Σιγά-σιγά μίσησε τό παρελθόν του, ἔνιωσε νά ἀφυπνίζεται ἀπό ὄνειρο κακό. Τό βλέμμα του ἄρχισε νά ξεκολλάει ἀπό τή λάσπη, συνήθισε νά κοιτάει περισσότερο ψηλά, νά χάνεται στό γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ. Αὐθόρμητα, χωρίς νά καταλάβει τό πῶς, ἄρχισε νά τά λέει μέ τόν Πλάστη του κι αὐτός, σάν τά πουλιά πού φτερουγίζανε γύρω του. Πῆρε ἡ καρδιά του κι ἀλάφρωνε, σάν νά διαλυόταν τό σκοτάδι πού τή βάραινε. Ἀντί νά θυμώνει τώρα μέ τίς ταπεινώσεις, ἄρχισε σιγά-σιγά νά ὑπομένει. Κι ἦρθε μιά μέρα πού ξαναδέχτηκε κατάμουτρα τή χιλιοειπωμένη προσβολή, χωρίς νά πειραχτεῖ καθόλου. Κατάφερε μάλιστα νά μονολογήσει μέσα του:

-Καλά τά λές, ἀφεντικό! Ἀφοῦ δέν εἶμαι ἄνθρωπος, τί θέλω μέσα στούς ἀνθρώπους; Ἐγώ καί τό γαϊδούρι σου ἀπό ᾽δω, εἴμαστε πλέον ἕνα! Γιά τίς δικές μου ἁμαρτίες συμβαίνει αὐτό καί ὑποφέρουν δίχως νά φταῖνε καί οἱ δικοί μου. «Ἁμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα».

Αὐτό ἦταν! Ἀναπαύτηκε! Ἀπ᾽ τή στιγμή πού πῆρε ἀπάνω του τό φταίξιμο καί μέμφθηκε ἀπροκάλυπτα τόν ἑαυτό του καί κανέναν ἄλλον, ἡ ψυχή του ἠρέμησε. Ἀφότου ταπεινώθηκε πραγματικά μέσα του, ὅσα τόν ἐνοχλοῦσαν ἔσβησαν.

Εἶναι καιρός τώρα, πού εἶχε πάει νά παραδώσει ζαρζαβατικά καί τυροκομικά στόν ἔμπορο. Εἶχε καί τό γιό του μαζί, ὁλόκληρο παλληκαράκι πιά, γιά βοήθεια. Γυρίζοντας ἀργά μέ τό τρακτέρ ἔπεσαν σέ τσοῦρμο παιδιῶν, πού ξεπετάχτηκαν μπροστά τους ξαφνικά κι ἄρχισαν νά τούς περιγελοῦν. Προσπέρασαν ἀμίλητοι, μά τά παιδιά συνέχισαν νά τρέχουν ξοπίσω τους. Ἅρπαξαν πέτρες ἀπό κάτω καί ἄρχισαν νά τούς πετροβολοῦν, νά τούς μουντζώνουν, νά τούς φωνάζουν. Ὁ γιός δέν κρατήθηκε.

-Νά πηδήξω κάτω, μπαμπά, νά τά κυνηγήσω; Στό λεπτό θά τά πιάσω καί θά τά τσακίσω στό ξύλο!

-Ὄχι, παιδί μου! ἀπάντησε ὁ πατέρας. Ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά τό κάνουν αὐτό. Ἄφησέ τα νά μᾶς βρίζουν, νά μᾶς πετροβολοῦν, νά μᾶς καταριοῦνται, μήπως δεῖ ὁ Θεός τήν ταπείνωσή μας καί ἀντί γιά τήν κατάρα αὐτή καί τόν ἐξευτελισμό, μᾶς δώσει

εὐλογία καί καλό.

Τό πιό βαρύ ὅμως ἀπ᾽ ὅλα ἦταν ὁ πλήρης ἀποκλεισμός τους ἀπό τήν Ἐκκλησία. Δέν ὑπῆρχαν γι᾽ αὐτούς Κυριακές, γιορτές, μέρες καλές. Ἡ γυναίκα του, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀπ᾽ τά μικράτα της, ὑπέφερε ἀφάνταστα. Στήν ἀρχή ὁ ἴδιος δέν ἔδινε καθόλου σημασία στήν ἔλλειψη αὐτή. Δέν ἦταν κάτι πού τόν εἶχε ἀπασχολήσει ποτέ στή ζωή του. Μά τώρα ἔφτασε νά τό αἰσθάνεται βαθειά ἀνάγκη μέσα του κι αὐτός. Καί καταλάβαινε πόσο ἡ στέρηση αὐτή ζημίωνε καί τά παιδιά του. «Τά ἔχω κάνει θάλασσα! μονολογοῦσε. Εἶμαι ἀπ᾽ ὅλους ὁ χειρότερος». Ζήτησε συγχώρηση πολλές φορές ἀπ᾽ τούς δικούς του.

-Γιά τίς δικές μου ἁμαρτίες γίνονται ὅλα αὐτά, τούς ἔλεγε. Ὑποφέρετε καί σεῖς, χωρίς νά φταῖτε, ἐξαιτίας μου.

Ἐκεῖνοι τόν ἀγκάλιαζαν καί τόν φιλοῦσαν. Καί τά παιδιά του, μικρά-μεγάλα, τόν λάτρευαν.

Αὐτοί ἦταν, μέ δυό γραμμές, οἱ ἀλειτούργητοι. Μά καί πάλι, ὁ Ἅι-Βλάσης νά ᾽ναι καλά! Εὐτυχῶς πού κοντά στήν ἀγροικία τους, στόν λοφίσκο ἀπέναντι, ὕψωνε παρήγορα τό λευκό του ἀνάστημα τό ταπεινό ναΰδριο τοῦ ἐγχώριου ἱερομάρτυρα Ἁγίου Βλασίου. Ἐκεῖ κατέφευγε συχνά-πυκνά ἡ στιγματισμένη οἰκογένεια. Γονάτιζε καί ἀσπαζόταν τόν τάφο τοῦ Ἁγίου, προσευχόταν, ἄναβε τά καντηλάκια, λιβάνιζε τίς πενιχρές εἰκόνες. Ἔχυνε δάκρυ πικρό κάτω ἀπ᾽ τό βλέμμα τό γλυκό τῆς ἄχραντης Παρθενομάνας, ἔπαιρνε βάλσαμο στήν πονεμένη της ψυχή.

* * *

Οἱ παλιές θύμησες ἔριξαν τή μελαγχολική τους σκιά στήν ψυχή τοῦ ἄντρα. Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπό τά μάτια του. Ἡ ἀτμόσφαιρα βάρυνε στό μικρό σπιτικό. Τό μικρό κοριτσάκι βλέποντας τόν πατέρα νά συννεφιάζει, κατάλαβε πώς κάτι δέν πήγαινε καλά.

-Δέν θά ᾽χουμε φέτος κόκκινα αὐγά, μαμά; ρώτησε κατεβαίνοντας ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ μπαμπά της. Δέν θά φτιάξουμε ὄμορφες λαμπάδες γιά τήν Ἀνάσταση;

-Θά φτιάξουμε, παιδί μου, ἀπό ὅλα θά κάνουμε. Μήν μοῦ στενοχωριέσαι! Θά τά σιάξουμε ὅλα! εἶπε χαμογελώντας ἡ μάνα πικρά.

Πῶς νά ἐξηγήσει στό μικρό παιδί ὅτι τά πράγματα ἦταν πιό δύσκολα φέτος; Δέν ἔφταναν τά βάσανα πού εἶχαν, ἦρθε καί ἕνα ἀπρόσμενο κακό πού συνεπῆρε τόν κόσμο ὁλάκερο. Ἕνας λοιμός ἁπλώθηκε ἀπό τό πουθενά καί ἄρχισε νά θερίζει ἀνελέητα. Ὁ θανατηφόρος ἰός δέν ἔκανε διακρίσεις. Ὁ κόσμος τρομοκρατήθηκε. Ἡ πολιτεία θέσπισε μέτρα γιά τόν περιορισμό τῆς ἐπιδημίας. Ἔφτασε καί στήν ἀπαγόρευση τῆς κυκλοφορίας. Ἀλλά τό χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα ἦταν τό κλείσιμο τῶν ναῶν. Δέν θά γιόρταζε κανένας φέτος μέ τόν τρόπο πού ἤξεραν. Θά ἔκαναν ὅλοι Πάσχα στό σπίτι τους. Ἀπό τήν τη-

λεόραση καί τό ραδιόφωνο. Οἱ ἄνθρωποι πικράθηκαν, φώναξαν, διαμαρτυρήθηκαν. Μά δέν ἄλλαξε τίποτε.

Ἀλλά καί μέσα στήν πίκρα τους, κανένας στό μικρό χωριό δέν σκέφτηκε, ὅτι αὐτό πού τώρα ζοῦσαν αὐτοί γιά πρώτη φορά, γιά τούς ἐξόριστους τῆς μικρῆς ἀγροικίας ἦταν μόνιμη κατάσταση ἐδῶ καί χρόνια. Οἱ χωρικοί δέν θά ᾽καναν ἁπλῶς Πάσχα «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν». Τό χειρότερο ἦταν πού θά ᾽καναν Πάσχα μέ κλεισμένες τίς καρδιές. Ἦταν τόσο ἐγκλωβισμένοι στά δικά τους ὁ καθένας, πού ἀκόμα καί τώρα δέν μποροῦσαν νά νιώσουν τό δράμα τῆς σημαδεμένης οἰκογένειας.

Τίς ἄλλες χρονιές οἱ ταλαίπωροι, τέτοιες μέρες, πήγαιναν τά βράδια κρυφά ν᾽ ἀκούσουν λιγάκι, ἔστω καί ἀπό μακριά. Στέκονταν ἀπόμακρα μές στό σκοτάδι, νά μή γίνουν ἀντιληπτοί ἀπό κανέναν. Ὅταν ἔβγαινε ὁ Ἐπιτάφιος, ἀκολουθοῦσαν κι αὐτοί ἀπό ἀπόσταση. Δέν τολμοῦσαν νά πᾶνε σάν τούς ἄλλους νά προσκυνήσουν. Καί τό βράδυ τῆς Ἀνάστασης ἄκουγαν τό χαρμόσυνο μήνυμα «Χριστός ἀνέστη» μέ δάκρυα στά μάτια καί τίς λαμπάδες στά χέρια τους σβηστές. Τό ἅγιο φῶς δέν ἔφτανε στό σκοτεινό σοκάκι πού βρίσκονταν στριμωγμένοι καί κρυμμένοι «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων».

Καί μόνο ὅταν κόπαζε ὁ θόρυβος καί τά βεγγαλικά δέν φώτιζαν ἄλλο τόν οὐρανό καί ἄρχιζε τό πλῆθος, μέ τό «ἀναστήτω ὁ Θεός καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ», νά διασκορπίζεται καί νά φεύγει «ἀπό προσώπου αὐτοῦ», ὅπως «οἱ μισοῦντες αὐτόν», μόνο τότε πού ἄδειαζε σχεδόν ἡ ἐκκλησιά, ξεμύτιζε προσεκτικά κάποιος, συνήθως ὁ μεγάλος γιός. Προχώραγε κολλητά τοῖχο-τοῖχο. Πλησίαζε ἀπ᾽ τή σκοτεινότερη γωνιά καί στά κλεφτά, σκυφτός σάν δραπέτης χωνόταν στόν ἔρημο συνήθως πρόναο. Ἄναβε τή λαμπάδα βιαστικά ἀπό τίς ἄλλες πού ἔκαιγαν ἐκεῖ καί πάλι ὀπισθοχωροῦσε ἀθόρυβα γιά νά φέρει καί στούς ἄλλους τό φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Ἐφέτος ὅμως δέν θά ᾽χαν οὔτε μιά τέτοια πολυτέλεια. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βρισκόντουσαν στά σπίτια τους. Στά μπαλκόνια καί στίς αὐλές τους. Ν᾽ ἀκούσουν ἀπό ᾽κεῖ τή Λειτουργία καί νά γιορτάσουν. Δέν ὑπῆρχε τόπος γιά τούς ἀπόβλητους νά σταθοῦν πουθενά ἀπαρατήρητοι. Ἀπό τήν πρώτη βραδιά πού ἐπιχείρησαν νά πλησιάσουν, τούς πῆραν εἴδηση καί χωρίς ἔλεος τούς ἔκραξαν.

-Τί θέλετε ἐσεῖς ἐδῶ; Γιά ποῦ τό βάλατε; Ἐδῶ εἴμαστε ἐμεῖς ἀποκλεισμένοι φέτος, δέν τό βλέπετε; Καί θέλετε νά πᾶτε μέσα νά γιορτάσετε τό Πάσχα ἐσεῖς; Δρόμο!

Μόνο πού δέν ἅρπαξαν πέτρες νά τούς λιθοβολήσουν. Οἱ καημένοι «κατάδικοι» πισωγύρισαν. Μά δέν γόγγυσαν. Καί τό βράδυ τῆς Ἀνάστασης δέν πλησίασαν κἄν. Στάθηκαν ἔξω ἀπ᾽ τό χωριό μακριά, «ἵνα μή μιανθῶσιν» ἀπό αὐτούς οἱ καθώς

πρέπει ἄνθρωποι. Διάλεξαν μιά γωνιά νά βλέπουν, ἔστω κι ἀπό τόσο μακριά, τή φωτισμένη ἐκκλησιά. Οἱ καμπάνες χτύπησαν χαρμόσυνα, τό «Χριστός ἀνέστη» ἀντήχησε ἀπ᾽ τά μεγάφωνα, ἔφτασε ὁ πασχαλινός ἀπόηχος παντοῦ. Περίμεναν ὅλοι στά μπαλκόνια τους μέ τίς λαμπάδες σβηστές, μέχρι νά φέρει ὁ ἐκκλησάρης, καταπῶς εἶχαν συμφωνήσει, τό ἅγιο φῶς στόν κοντινότερο καί νά τό πάρουν ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλο ἀπό ᾽κεῖ σιγά-σιγά, γιά τό καλό τῶν σπιτικῶν τους.

Ὅλων τά βλέμματα ἦταν στραμμένα πρός τή φωτισμένη ἐκκλησιά. Μά ὁ καντηλανάφτης δέν φαινόταν πουθενά. Καί τότε, ἐντελῶς ἀπρόσμενα καί ξαφνικά, μιά λάμψη δυνατή ξεχύθηκε πρός τά ἔξω. Ὑψώθηκε στόν ἀέρα, στροβιλίστηκε ἐλαφρά καί ἄρχισε νά τρέχει γοργά πρός τό μέρος τους, φωτεινό φλεγόμενο βέλος στό σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἐκστατικοί, κατάπληκτοι ἀπό τό θαῦμα, ὕψωσαν ὅλοι τίς σβηστές τους λαμπάδες νά ὑποδεχτοῦν τό ἅγιο φῶς.

Μά ἐκεῖνο προσπέρασε σάν ἀστραπή τό χωριό. Καμμιά λαμπάδα δέν ἄναψε στό πέρασμά του. Ἦρθε καί στάθηκε πάνω ἀπ᾽ τό μέρος πού στεκόντουσαν ἀποδιωγμένοι οἱ ἀλειτούργητοι. Ἔκανε τρεῖς κύκλους πάνω καί γύρω τους σάν νά τούς ἀγκάλιαζε τρυφερά καί παρευθύς οἱ λαμπάδες τους ἄναψαν. Γύρω τους ἔγινε ἡ νύχτα μέρα. Οἱ φτωχοί «κατάδικοι» τά ᾽χασαν. Τά καταφρονεμένα πρόσωπά τους ἔλαμψαν. Μιά πρωτόγνωρη γλύκα ζέστανε τίς πονεμένες καρδιές τους. Οἱ ταπεινές τους ὑπάρξεις πλημμύρισαν εἰρήνη καί γαλήνη ἀνέκφραστη. Ἀγκαλιάστηκαν ὅλοι κλαίγοντας ἀπό χαρά. Οἱ ψυχές τους ἀπογειώθηκαν. Τά φτερά μιᾶς ὑπερκόσμιας εὐφροσύνης τούς πῆγαν στά μεσούρανα.

Τό χωριό σάστισε γιά τά καλά. Τούς κοίταζαν ὅλοι ἀποσβολωμένοι. Ὁ Χριστός γύρισε τήν πλάτη στίς σκληρές, περήφανες, κατάκλειστες καρδιές τους. Ἀγκάλιασε τά ταπεινά του πλάσματα κι ἔκανε Πάσχα μαζί τους. Ἄς ἦταν γιά τούς ἀνθρώπους ἀπόβλητοι, σκουπίδια. Ἄς ἦταν κλειστές γι᾽ αὐτούς ὅλες οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν καί τῶν ναῶν. Εἶχε μπροστά τους ἀνοιχτή τήν πόρτα του ὁ Χριστός. Γιά κάθε δικό του ἄνθρωπο εἶχε πεῖ, ὅτι «ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται». Τούς κάλεσε νά γίνουν ἔνοικοι δικοί του τώρα, νά μποῦν ἐλεύθερα στό σπίτι του. Γιατί καί αὐτοί τόν εἶχαν ἔνοικο στό ταπεινό τους σπιτικό καί στήν καρδιά τους.

Αὐτούς μονάχα διάλεξε ἀπόψε ὁ Χριστός, νά τούς τιμήσει μέ τόν μοναδικό δικό του τρόπο στό πασχαλιάτικο τραπέζι του. «Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο τό Πάσχα φαγεῖν μεθ᾽ ὑμῶν», ψιθύριζε τρυφερά στήν καρδιά τους, καθώς τούς ἔσφιγγε ἀπαλά μέ τίς γλυκιές του ἀνταύγειες στή θεϊκή ἀγκαλιά του.

Ποιός ἔλπιζε, ἀλήθεια, νά ἀπολαύσει τέτοιο Πάσχα; Ποιός φανταζόταν τέτοια Ἀνάσταση;

Τίς δοκιμασίες καί τίς θλίψεις, πού ἔρχονται καί παρέρχονται καί ξεχνιοῦνται, μήν τίς ἀντιμετωπίζεις μέ ἄλογη ἀπελπισία. Ὁ χρόνος φέρνει τή λήθη καί ἡ λήθη τήν παρηγοριά καί τή θεραπεία κάθε κακοῦ. Ὅλα εἶναι περαστικά καί φευγαλέα, ἡ εὐτυχία καί ἡ δυστυχία, ἡ χαρά καί ἡ λύπη, ἡ ἡδονή καί ὁ πόνος, ἡ ζωή καί ὁ θάνατος. Τά μόνα μόνιμα καί ἀμετάβλητα εἶναι ἡ αἰώνια ζωή καί ἡ αἰώνια κόλαση. Αὐτό μήν τό ξεχνᾶς ποτέ.

Ἀκόμη κι ἄν ἁμάρτησες τόσο ὅσο κανείς ἄλλος ἄνθρωπος πάνω στή γῆ, πάλι μήν ἀπελπίζεσαι. Δέν ὑπάρχει ἁμάρτημα ἱκανό νά νικήσει τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεαοῦ. Ὅλα τά ἁμαρτήματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων μαζί δέν μποροῦν νά συγκριθοῦν μέ τήν ἄβυσσο τοῦ θείου ἐλέους. Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μᾶς σώζει δωρεάν.

Ὅσο ἁμαρτωλός κι ἄν εἶσαι, στρέψε τό βλέμμα σου στόν Κύριο, «τόν δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν», καί θά σωθεῖς κι ἐσύ ὅπως σώθηκαν χιλιάδες ἁμαρτωλῶν μέσα στούς αἰῶνες. Μόνο σταμάτησε τήν ἁμαρτία, μετανόησε βαθιά καί εἰλικρινά, ἐξομολογήσου στόν πνευματικό καί ξεκίνα μιά νέα ἐν Χριστῷ ζωή. Ὁ ψαλμωδός σοῦ δείχνει τόν δρόμο: «Τήν ἁμαρτίαν μου ἐγνώρισα καί τήν ἀνομίαν μου οὐκ ἐκάλυψα. Εἶπα· ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τήν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίω· καί σύ ἀφῆκας τήν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου» (Ψαλμ. 31:5).

Μήν ἀγανακτεῖς πού τά πράγματα δέν ἔρχονται πάντοτε ὅπως τά θέλεις ἐσύ στή ζωή σου. Δέν εἶναι δυνατόν, ἀλλά καί συμφέρον σου δέν εἶναι, νά γίνονται ὅλα κατά τή σκέψη σου, κατά τήν ἐπιθυμία σου, κατά τό θέλημά σου. Ἡ σκέψη σου πολύ συχνά εἶναι πλανεμένη, ἡ ἐπιθυμία σου ἐμπαθής, τό θέλημά σου ὁλότελα ἐγωιστικό. Καί ὁ παντογνώστης Θεός φυσικά τό γνωρίζει αὐτό, ἔστω κι ἄν ἐσύ δέν τό συνειδητοποιεῖς. Γι' αὐτό καί δέν ἐπιτρέπει νά ἐκπληρώνονται πάντα οἱ ἐπιθυμίες σου, γιά νά μή βλαφτεῖ ἡ ψυχή σου, ὁ πιό πολύτιμος θησαυρός πού διαθέτεις. «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῇ;» (Ματθ. 16:26).

Ἄφησε λοιπόν τόν ἑαυτό σου στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐγκατάλειψέ τον στήν πανάγαθη βούλησή Του. Ἔγινε κάτι ὅπως τό ἤθελες; Εὐχαρίστησέ Τον. Δέν ἔγινε; Δόξασέ Τον. Τίποτε δέν σοῦ εἶναι ἀναγκαῖο, ἐφόσον δέν σοῦ τό δίνει ὁ Θεός. Τίποτε, ἐκτός ἀπό ἕνα: νά μήν ἀποξενωθεῖς ἀπό Ἐκεῖνον καί τή χάρη Του. Γι' αὐτό «ἐπίρριψον ἐπί Κύριον τήν μέριμνάν σου, καί αὐτός σέ διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τόν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίω» (Ψαλμ. 54:23).

Ἀπό τό βιβλίο: Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Ροστώφ, «Πνευματικό Ἀλφάβητο»

Μάννα...

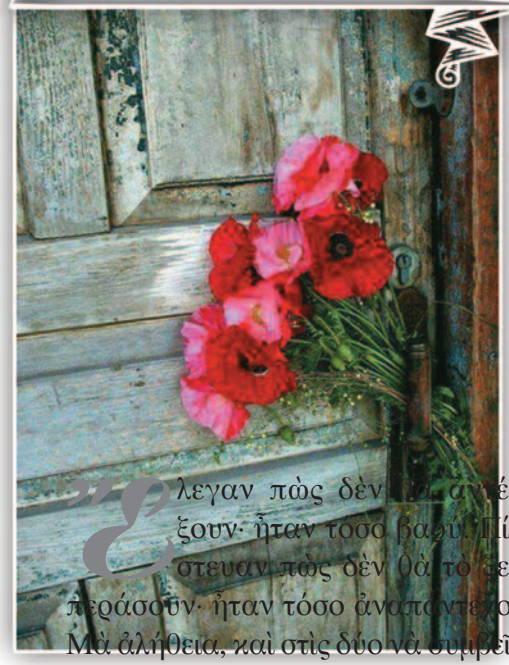

Ἔλεγαν πὼς δὲν θὰ ἀντέξουν· ἦταν τόσο βαρύ. Πίστευαν πὼς δὲν θὰ τὸ ξεπεράσουν· ἦταν τόσο ἀναπάντεχο. Μὰ ἀλήθεια, καὶ στὶς δύο νὰ συμβεῖ;

Γνωρίστηκαν στὴ Λαϊκή. Ἡ μία ἀγρότισσα, παραγωγός, πουλοῦσε ἐκεῖ τὰ προϊόντα τοῦ τόπου της καὶ τοῦ μόχθου της. Ἡ ἄλλη ἀπὸ ἄλλο, τὸ δικό της μετερίζι, ἔδινε τὴ μάχη καθημερινὰ καὶ τὸν ἀγῶνα της στὸ σπίτι, τὴν οἰκογένεια, στὰ παιδιά, παντοῦ ὅπου τὸ καθῆκον τὴν καλοῦσε. Οὔτε τὸ ὄνομά τους δὲν εἶχαν καλὰ καλὰ ἀνταλλάξει, ὅμως κάθε ἑβδομάδα, τὴν ἴδια μέρα, ποὺ συναντιόντουσαν, ἡ μία γιὰ νὰ ἀγοράσει, ἡ ἄλλη γιὰ νὰ πουλήσει τὰ φρέσκα λαχανικά της, ἀντάλλασσαν συχνὰ λόγια φιλικά, ζεστά, μέσα ἀπὸ τὶς ἐμπειρίες της ἡ καθεμία, ἀφοῦ, μάννες καὶ οἱ δυό, εἶχαν πάντα κάτι νὰ ποῦν, νὰ πληροφορήσουν ἡ μία τὴν ἄλλη, ἢ νὰ συμβουλεύσουν γύρω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, τὸ σπίτι, τὰ παιδιά. Λόγια ἁπλᾶ, ἁπλῶν ἀνθρώπων, μέσα ἀπὸ ἁπλὲς καρδιές, γεμᾶτα καλοσύνη, ἔτσι ὅπως συνήθως συμβαίνει στὶς μικρὲς γειτονιές, μὲ τὰ ἐλάχιστα ἀκόμη χαμηλὰ σπιτάκια. Ἐκεῖ ποὺ ἡ χαρὰ τοῦ ἑνὸς εἶναι ὅλων χαρά, καὶ ἡ θλίψη του γίνεται θλίψη ὅλων. Ὑπάρχουν ἀκόμη τέτοιες γειτονιές; Ναί, ὑπάρχουν.

Ἐκεῖ λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴ γειτονιὰ καὶ μεταξὺ τῆς μιᾶς ἑβδομάδας καὶ τῆς ἄλλης τῆς Λαϊκῆς, ἦρθε ἡ θλίψη καὶ ἡ δοκιμασία νὰ κτυπήσει τὴν πόρτα καὶ τῶν δύο γυναικῶν. Θλίψη βαριά. Ἡ θέση τοῦ συγκεκριμένου πάγκου μὲ τὰ φρέσκα λαχανικὰ ἔμεινε ξαφνικὰ κενή. Τὸ ἄκουσμα ὀδυνηρό. Ἀλήθεια, μά πῶς καὶ στὶς δύο; Τὰ παιδιά τους· ἕνα ἀγόρι ἡ μία, μία κόρη ἡ ἄλλη, ξαφνικά, ἀναπάντεχα, σὲ διάστημα λίγων ἡμερῶν ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔφυγαν γιὰ τὸν Οὐρανό. Βαρὺς ὁ σταυρός· μεγάλος ὁ πόνος. Ἔλει-

ψαν γιὰ πολύ, ἡ μία ἀπὸ τὸν πάγκο της, ἡ ἄλλη ἀπὸ τὰ ψώνια τῆς ἑβδομάδας.

Συναντήθηκαν ξανά, ὕστερα ἀπὸ καιρό· ἐκεῖ πάλι, στὴ Λαϊκή, στὸ καθῆκον γιὰ τὴν ὑπόλοιπη οἰκογένεια. Στὰ μαῦρα ντυμένες καὶ οἱ δύο. Τὸ χαμόγελο εἶχε παγώσει· καὶ τὰ χείλη σώπαιναν. Ὅμως οἱ μητρικὲς καρδιές τους εἶχαν τόσα νὰ ποῦν, ἀνταλλάσσοντας λόγια παρήγορα ἡ μία στὴν ἄλλη. Ὁ καιρὸς περνοῦσε, καὶ λίγο λίγο, ἀπὸ ἑβδομάδα σὲ ἑβδομάδα, σταγόνα σταγόνα θὰ ἔλεγε κανείς, τὸ πικρὸ ποτῆρι φαίνεται πὼς ἄρχισε νὰ λιγοστεύει, νὰ μικραίνει. Τὸ ἔβλεπες καθαρὰ στὰ μάτια τῆς μιᾶς πονεμένης μαννούλας. Ὅμως ἡ ἄλλη; Ἡ ἄλλη μάταια προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ διέξοδο μέσα ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ τὶς ἀσχολίες της. Ὡς τὴ μέρα ποὺ ἀπεγνωσμένα τὸ μυστικὸ τῆς παρηγοριᾶς ζήτησε ἀπὸ τὴν πρώτη, γιατί, ὅπως κατάλαβε, λέει, ἐκείνη τὸ εἶχε βρεῖ.

– Ἔχεις κανένα καλὸ ψυχολόγο ποὺ σὲ παρακολουθεῖ; τὴ ρώτησε δειλά, διστακτικὰ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ πονεμένη ἀγρότισσα.

– Μὰ καὶ βέβαια ἔχω, ἀπαντᾶ μὲ χαρὰ ἡ ἄλλη, ποὺ λὲς καὶ περίμενε ἀπὸ καιρὸ μιὰ εὐκαιρία ποὺ νὰ τῆς δώσει τὸ θάρρος γιὰ τοῦτο τὸ ψυχικὸ πλησίασμα.

– Μπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, συνεχίζει πιὸ θαρρετὰ τώρα, νὰ τὸν συστήσεις καὶ σὲ μένα, μήπως ἐλαφρύνει λίγο τὸν πόνο μου;

– Εὐχαρίστως, ἀπαντᾶ μὲ καλοσύνη καὶ ἐνδιαφέρον πολὺ ἡ ἄλλη, καὶ τὴν πληροφορεῖ πώς: Στὴν ἐνορία μας, ὅπως καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐνορίες, ὁ καλὸς πνευματικὸς πατέρας μας μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ δέχεται νὰ μοιραστεῖ μαζί μας ὅλα τὰ προβλήματά μας· ὅλο τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη ἀπὸ τὶς δοκιμασίες μας. Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἰατρεῖο ἔμαθα κι ἐγὼ καὶ πίστεψα πὼς τὸ παιδί μου δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται, καὶ πὼς ἐκείνη τὴ μέρα τῆς Ἀναστάσεως θὰ ἀναστηθεῖ, καὶ θὰ συναντηθοῦμε ξανὰ ὅλοι.

Καὶ συνεχίζει: Τὸ διαχρονικὸ μήνυμα τώρα πιὰ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μου καὶ τὴν παρηγορεῖ, κάθε φορὰ ποὺ πάει νὰ λυγίσει, καθὼς δυνατὰ ἀπὸ τὸ στόμα Ἐκείνου ποὺ τὴ ζωὴ κυβερνᾷ ἀκούγεται: «Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε». «Οὐκ ἀπέθανε, ἀλλὰ καθεύδει» (Μάρκ. ε΄ 34-42).

Ρώτησε κι ἄλλα ἡ ἀγρότισσα ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ σὰν σφουγγάρι ρουφοῦσε τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ ἦταν σὰν νὰ τὶς ἄκουγε γιὰ πρώτη φορά – τὸ ἔδειχνε ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της, ποὺ ἔμοιαζε νὰ ἔχει τελείως ἀπορροφηθεῖ.

Οἱ μέρες καὶ οἱ μῆνες κύλησαν σιγὰ σιγὰ καὶ πέρασαν μαζὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ ἐκεῖ, στὴ μικρὴ γειτονιά, μὲ τὰ λίγα ἀκόμη χαμηλὰ σπιτάκια, τώρα πιὰ ὁ πόνος μοιράστηκε, λές, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὶς ἁπλές, ζεστὲς καρδιές. Καὶ λιγόστεψε· καὶ ἔγινε πιὸ μικρός. Γιὰ νὰ θυμίζει σ' ὅλους ἐμᾶς στὶς ὧρες τῆς καταιγίδας, ποὺ σίγουρα θὰ ἔλθουν, τό: «Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε...»!

Μαρίνα Φραγκάκη

Μάννα...

Μέσα ἀπ᾽ τὸ πολύχρωμο τῆς πλάσης ἀνθοβόλημα καὶ τὸ πανώριο τῶν λουλουδιῶν πανηγύρι μὲ τὰ πορφυρά, κίτρινα, ροδαλὰ ἀνθοπέταλα, κλωνάρι ποιὸ νὰ κόψω;

Ποιοὺς ἀμαράντινους ἀνθοὺς τὴ μέρα τούτη νὰ συνάξω, καὶ μὲ μαγιάτικο, ἀσημένιο φῶς στεφάνι γιὰ σέ, Μάννα γλυκιά, νὰ πλέξω;

Λόγια ποιὰ νά ’βρω νὰ σοῦ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ προσφέρω;

Ὁ θρόνος τῆς ψυχῆς μου φτωχός· μικρὴ τῆς καρδιᾶς μου ἡ ἀγκάλη. «Μάννα γλυκύτατη· ἀτίμητη Μάννα».

Στὸ λιοπύρι τῆς ζήσης, στὴ σκληρή μας τὴν πάλη, Μάννα αὔρα λεπτή!

Στὸ καυτό μας τὸ δάκρυ, στῆς καρδιᾶς τὴ μαυρίλα, ἡλιαχτίδα χρυσῆ!

Στὸ μεγάλο ἀνηφόρι, στὸ φρικτὸ ξεροβόρι, θησαυρέ μας πολύτιμε!

Στῆς λύπης μας τοὺς πόνους, στὴν ἀρρώστια, στοὺς χαμένους μας δρόμους, στὴ φρικτὴ παραζάλη, παρουσία ἁπαλή· κι ἕνας κτύπος ἀκούραστος, στὸ πλευρό μας σιμὰ ἡ καρδιά σου ἡ πύρινη, ποὺ μετρᾷ καὶ κτυπᾷ κι αἷμα στάζει καὶ δάκρυ.

Μάννα· μέσα στὸν κόσμο σου τῆς ψυχῆς τὸν ἀπέραντο, τῆς χαρᾶς τὰ τραγούδια, τῆς ἀγάπης τὰ λούλουδα, δὲν σιωποῦν· δὲν μαραίνονται. Ὀμορφιᾶς ξεχειλίσματα· εὐωδιᾶς ἀνασασμοί.

Μάννα, ρίζα ἀκούραστη στὸ δεντρὶ τῆς ζωῆς μας· κόμπο-κόμπο τὸ αἷμά σου, τὴν ψυχή σου, σιωπηλὰ καὶ ἀθόρυβα στὴν ψυχή μας σταλάζεις· καὶ ποθεῖς καὶ ὀνειρεύεσαι μυρωμένα λουλούδια· μεστωμένους καρποὺς ἀπ᾽ τὰ κλώνια ποὺ ἔθρεψε τῆς καρδιᾶς σου τὸ δάκρυ.

Μέσ᾽ στὰ χέρια σου τ᾽ ἅγια, τὴν εἰκόνα τοῦ Πλάστη μας, Μάννα, κρατᾷς· κι εἶν᾽ ὁ πόνος σου ἄμετρος κι ὁ σταυρός σου βαρύς. Μακρινὴ ἡ πορεία, στὴν κορφὴ γιὰ νὰ φθάσεις· κι ἕνα δάκρυ ἀδιάκοπο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης στὴ σιωπὴ τῆς καρδιᾶς σου ἀντηχεῖ.

Μάννα, ἁγιοκέρι ὁλόλαμπρο ποὺ αἰώνια θὰ καῖς· θὰ φωτίζεις, θὰ λάμπεις, τὶς ψυχὲς θὰ ζεσταίνεις· καὶ πρὶν λιώσεις καὶ σβήσεις, στὶς καρδιές μας τὸ ἅγιο φῶς θὰ ἀνασταίνεις.

Μάννα, ἡ καρδιὰ μέσ᾽ στὰ στήθη μας σήμερα φτεροκοπᾷ· πετᾷ· μ᾽ ἕνα λουλούδι ἀμάραντο μπροστά σου γονατίζει· καὶ μὲ βαθὺ κι ἀπέραντο θερμὸ «Εὐχαριστῶ» τὰ χέρια σου τὰ ἅγια, Μαννούλα, προσκυνᾷ!

Μ. Φ.

Εὐχαριστῶ...

Ἡ εὐγνωμοσύνη καί ἡ μεγάλη της σημασία στή ζωή μας

Νά ἔχεις εὐγνωμοσύνη γιά τό πιάτο φαγητοῦ πού ἔχεις, γιά τόν ἄνθρωπο πού σέ νοιάζεται, γιά τήν δουλειά πού ἔχεις.

Νά ἔχεις εὐγνωμοσύνη γιά ὅλα αὐτά πού ἴσως εἶναι «μικρά» ἀλλά τά ἔχεις. Φαντάσου νά μήν τά εἶχες κι αὐτά...

Εἶναι μεγάλη ἀρετή τό νά ἔχεις εὐγνωμοσύνη κι ἄς μήν σοῦ πᾶνε ὅλα καλά καί ἰδανικά. Σίγουρα ὑπάρχουν καί καλύτερα, σίγουρα ὅμως ὑπάρχουν καί χειρότερα.

Μήν πέσεις στήν παγίδα νά συγκρίνεις τήν ζωή σου μέ ἄλλες ζωές ἀνθρώπων (πού θεωρεῖς πετυχημένους) πέφτοντας στήν ἀχαριστία γιά αὐτά πού ἤδη ἔχεις στήν ζωή σου.

Νά προσπαθεῖς γιά τό καλύτερο, ὅμως μέ πνεῦμα ταπείνωσης καί ἁπλότητας, χωρίς ἐμμονές καί ὑστερίες.

Χαμογέλα μέ εὐγνωμοσύνη στόν Θεό πού ἐπέτρεψε νά ἔχεις αὐτά πού ἔχεις ἤ στερεῖσαι αὐτά πού ποθεῖς. Ξέρει ὁ Θεός τί ἐπιτρέπει στήν ζωή μας. Σίγουρα παίζει ρόλο καί ἡ δική μας προσπάθεια καί ἱκανότητα ἀλλά σίγουρα παίζει ρόλο καί ἡ Θεία Πρόνοια.

Διά τῆς εὐγνωμοσύνης θά βροῦμε καί τήν εἰρήνη, διότι ἡ εἰρήνη θανατώνεται μέ τήν ἀχαριστία μας πού γεννᾶ τήν γκρίνια καί τά παράπονα κι ἔτσι δυστυχῶς ἐπικρατεῖ στήν ψυχή μας ταραχή.

Ὁ ἐγωιστής ἄνθρωπος πάντα λέγει «γιατί», παραπονιέται. Θεωρεῖ ὅτι ἀξίζει πάντα περισσότερα. Δέν ἡσυχάζει ποτέ. Ἔχει ἀπαιτήσεις ἀπό τούς ἄλλους, ἀναζητᾶ τήν ἀναγνώριση καί τήν ἐπίγεια δόξα.

Ἀπό τήν ἄλλη, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ λέγει εὔκολα «εὐχαριστῶ». Εὐχαριστῶ στίς χαρές, εὐχαριστῶ στίς λύπες. Ἡσυχάζει, εἰρηνεύει καί στά εὐχάριστα καί στά δυσάρεστα καί στήν ἐπιτυχία καί στήν ἀποτυχία. Ὄχι γιατί εἶναι ἀναίσθητος ἀλλά γιατί ἡ καρδιά του εἶναι στραμμένη στά ἔσχατά του. Ἔτσι οἱ προτεραιότητες τῆς ζωῆς του τοποθετοῦνται ὀρθά. Ξέρει ποιά εἶναι τά σημαντικά καί ποιά τά ἀσήμαντα, ποιά εἶναι τά μεγάλα καί ποιά τά μικρά.

Ἀρχιμ. Παῦλος Παπαδόπουλος

«Οἱ ἄλλοι ἔχουν τόσα ἀγκάθια, ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν ἁγιότητά μας»

Ὁ μῦθος τοῦ σκαντζόχοιρου

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελευταίας ἐποχῆς τῶν Παγετώνων, πολλὰ ζῶα πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρύο. Οἱ σκαντζόχοιροι κατάλαβαν τὴν κατάσταση καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἑνωθοῦν σὲ ὁμάδες. Ἔτσι θὰ προστατευόντουσαν καὶ θὰ ζέσταινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὅμως τὰ ἀκανθα τοῦ καθ' ἑνὸς πλήγωναν τοὺς πιὸ κοντινούς του συντρόφους. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὶς γρατσουνιές, ἀποφάσισαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο... καὶ ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὰ κρυοπαγήματα. Ὅσοι ἀπόμειναν ζωντανοὶ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν: ἢ ν' ἀποδεχθοῦν τὰ ἀγκάθια τῶν διπλανῶν τους ἢ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὡς εἶδος. Μὲ σοφία, ἀποφάσισαν νὰ ξαναγυρίσουν ὅλοι μαζί. Ἔτσι ἔμαθαν πὼς γιὰ νὰ συμβιώσεις πρέπει νὰ φᾶς πότε- πότε καὶ καμμιὰ γρατσουνιὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ σοῦ εἶναι πιὸ κοντινός. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι ἡ ζεστασιὰ ποὺ μποροῦμε νὰ μοιραστοῦμε. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔμαθαν νὰ συμβιώνουν καὶ ὡς εἶδος νὰ ἐπιβιώσουν ὡς τὶς μέρες μας.

* * *

Καὶ σκέφθηκα: Ἔξυπνη στάση ζωῆς ἂν μάθης νὰ θυσιάζης κάποιας δευτερεύουσας σημασίας πράγματα, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθῆς πρωτίστως γιὰ τὴν ζωή σου, τὴν ποιότητά της καὶ τὴν εὐτυχία σου, ἀκριβῶς ὅπως σοφὰ κατὰ τὸν μύθο ἀπεφάσισαν οἱ σκαντζόχοιροι.

- Οἱ γρατσουνιὲς ποὺ δεχόμαστε ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τοῦ χαρακτήρα τοῦ ἄλλου εἶναι λιγώτερο κακὸ ἀπὸ τὴν μοναξιά. Οἱ γρατσουνιές τους εἶναι λιγώτερες ἀπὸ τὴν ζεστασιά τους. Ἡ μοναξιὰ χωρὶς Θεὸ καὶ ἀνθρώπους εἶναι τραγωδία.

- Ἐξ ἄλλου οἱ γρατσουνιὲς ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μας εἶναι μαθήματα αἰωνίου ζωῆς. Εἶναι πολύτιμη εὐκαιρία νὰ καλλιεργοῦμε τὴν κατανόησή μας, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς γρατσουνᾶμε τοὺς ἄλλους, γεγονὸς ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν αὐτογνωσία καὶ τὸ ταπεινὸ φρόνημα. Θωρακιζόμαστε μὲ τὴν ἀγάπη. Τροφοδοτοῦμε τὴν ἐπιείκειά μας. Αὐξάνουμε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν γλυκύτητα. Συνειδητοποιοῦμε πὼς οἱ γρατσουνιὲς δὲν εἶναι σκοπὸς καταξιωμένης ζωῆς. Ἕνα σπουδαῖο μάθημα νὰ λιγοστεύουμε τὰ δικά μας ἀγκάθια.

- Καὶ ὕστερα γιὰ μᾶς ὑπάρχει τρόπος θωράκισης. Ἡ ἔντονη Μυστηριακὴ Ζωὴ γίνεται ἀλεξίσφαιρο νὰ μὴν μπῆ μέσα μας τὸ μικρόβιο τῆς κακίας, τῆς ἐκδικητικότητος, τοῦ θυμοῦ, τῆς γκρίνιας. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀλλάζει τὶς ὀπτικές. Οἱ ἄλλοι ἔχουν τόσα ἀγκάθια, ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν ἁγιότητά μας. Καί... μήπως νὰ θυμόμαστε πὼς οἱ ἄλλοι εἶναι γιὰ μᾶς ἡ κόλασις, ὅταν δὲν εἴμαστε γι᾽ αὐτοὺς ὁ παράδεισος;

- Λοιπόν, τὰ θετικὰ ἀπὸ τὴν συνοδοιπορία εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὶς γρατσουνιές, γι᾽ αὐτὸ ἂς εἴμαστε δοξολογητικοὶ μὲ τοὺς συνοδοιπόρους ποὺ ὁ Θεὸς ἔβαλε δίπλα στὸν καθένα μας.

- Ἡ ζωὴ εἶναι σχολεῖο μαθητείας γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὸν Οὐρανό. Συμμεριζόμαστε, μαθαίνουμε, σεβόμαστε, νοσηλεύουμε καὶ νοσηλευόμαστε, σκορποῦμε ζεστασιά, γλύκα καὶ καλωσύνη, πρέπει νὰ εἶναι, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ διπλανοῦ καὶ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ.

- Γιὰ τὴν θέα τοῦ Θεοῦ ἀξίζει νὰ ὑποστοῦμε καὶ κάποιες γρατσουνιές. Δὲν νομίζετε;

Ἀπὸ τὸ Διαδίκτυο.

Πάσχα στήν Ἱερουσαλήμ

Ἡ Φοίβη κι ὁ Ἀνδρέας παντρεύτηκαν στή Μαδαγασκάρη, στήν ὀρθόδοξη ἱεραποστολή στήν Ἀλασούρα, λίγα χιλιόμετρα ἀπό τήν πρωτεύουσα Ἀνταναναρίβο. Τό ἱερό μυστήριο ἐτέλεσε ὁ ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καί Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεοδώρου Β΄, ὁ ὁποῖος περιόδευε σ' ὅλη τήν Ἀφρική ἐκείνη τήν περίοδο. Τελέστηκε μέ τό πρωτοχριστιανικό τυπικό, ἐνσωματωμένη ἡ ἱερουργία τοῦ γάμου μέσα στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ ναός τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κατάμεστος. Ἡ Φοίβη ἐκθαμβωτική, ἐνσαρκωμένη ἡ Χάρις. Ἀστραποβολοῦσαν κι οἱ δυό νέοι ἀπό τό σελάγισμα τῆς ἀγάπης.

Μέ τό τέλος τῆς ἱερολογίας τοῦ γάμου ὁ Πατριάρχης μίλησε στούς νεόνυμφους γιά τήν σημασία τῆς σύζευξης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει ὡς σχέση μέ ἄλλα πρόσωπα, ἑτεροπροσδιορίζεται ἀλλά σχέση καί κοινωνία προσώπων δέν ὑφίσταται ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ἡ φιλαυτία, ἡ θεοποίηση τοῦ ἐγώ… Ἡ ζωή τῶν συζύγων μεταμορφώνεται μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά τους σέ χῶρο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ… Μέσα ἀπό τή δυαδικότητα τῆς συζυγικῆς ἀγάπης θά ἀναχθοῦν στήν καθολική ἀγάπη. Ὁ γάμος εἶναι «τό τοῦ Θεοῦ δῶρον», μιά εὐκαιρία πρός ἁγιασμό καί θέωση.

Τήν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν τό ταξίδι τοῦ μέλιτος σέ μιά ἱερή ἀποδημία, ἕνα ἱερό προσκύνημα πρῶτα στήν Ἑλλάδα, κι ὕστερα στούς Ἁγίους Τόπους καί στό Σινά. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε γίνει ἐμμονή γιά τή Φοίβη, πόθος ἀβάσταχτος· ἡ νοσταλγία τήν ἔκανε νά μουδιάζει. Τό πατρικό σπίτι στήν Κατερίνη, οἱ ἴσκιοι κι οἱ μυρωδιές του, τό ἀσφαλές κουκούλι τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τῶν γονιῶν, τά χρόνια τῆς ἀθωότητας καί τῆς ἀμεριμνησίας πού χάθηκαν μαζί μέ τόν τραγικό θάνατο τῶν γονιῶν… Τό ἄλγος τοῦ νόστου κινητοποιοῦσε μέσα της ὅλους τούς πόνους καί τούς πόνους τῶν πόνων. Ὄργωσαν κυριολεκτικά τήν Πιερία, ὅπου ἦταν παροῦσα ἡ ἀρχαία, ἡ βυζαντινή καί ἡ νεώτερη ἱστορία τῆς Ἑλλάδας…

Ἀλλά ἔπρεπε νά ξεκινήσουν γιά τούς Ἁγίους Τόπους κι αὐτό ἦταν διακαής πόθος τῆς Φοίβης, ὄνειρο παιδικό καί τάμα. Ἔφθασαν λίγες μέρες πρίν ἀπό τή Μ. Ἑβδομάδα στήν Ἁγία Πόλη Ἱερουσαλήμ, τό κέντρο τῆς λατρείας τοῦ ἑνός μόνου

Θεοῦ, μέ δέος. Βάδιζαν ἐκεῖ «ὅπου ἔστησαν οἱ ἄχραντοι πόδες Κυρίου», στή θεοβάδιστη πόλη, ἐκεῖ ὅπου Ἐκεῖνος «διῆλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος», στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, πού κάποια στιγμή ἔγινε κάτι πολύ ὑψηλότερο καί βαθύτερο καί εὐρύτερο, ἡ πόλη ὅπου καταργήθηκε ὁ θάνατος μέ τήν Ἀνάσταση, ἡ Ἁγία Γῆ, ὅπου «τό φῶς τῆς ἀληθείας περιεχύθη εἰς τόν κόσμον».

Ὅλη τή Μεγάλη Ἑβδομάδα ἐκκλησιάζονταν στόν τόπο, ὅπου διαδραματίσθηκαν τά ὑπερφυῆ γεγονότα τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀνάστασης. Ἐδῶ ἐπιτελέσθηκε τό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἐδῶ γιά πρώτη φορά στό ὑπερῶον ἐκείνου τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ, κάπου στό λόφο τῆς Σιών, πρῶτος ὁ Χριστός, ὁ Ἀρχιποιμήν, στό Μυστικό Δεῖπνο, τέλεσε τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐδῶ συγκροτήθηκε ἡ πρώτη χριστιανική κοινότητα, «τό μικρόν ποίμνιον», ἐδῶ μέ τήν Πεντηκοστή καί τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγ. Πνεύματος γεννήθηκε ἡ ἐκκλησία, στό ἴδιο ὑπερῶον τό ἤδη καθαγιασμένο, ὅπου, δύο φορές μετά τή Σταύρωση καί τήν Ἀνάστασή Του ἐμφανίστηκε ὁ Κύριος στούς μαθητές, κι ἐκεῖνοι ὁμοθυμαδόν «τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει προσκαρτεροῦντες» τελοῦσαν τήν «κλάσιν τοῦ ἄρτου», τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Σ' αὐτή τήν πόλη τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ ὁποῖοι, μέσα ἀπό τίς ἐνοράσεις τους, περιγράφουν τόν Μεσσία πού ἔρχεται, στήν πόλη τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Εὐαγγελιστῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης, οἱ ὁποῖοι ἀναπαριστοῦν, διαγράφουν καί σκιαγραφοῦν τό ἱστορικό πρόσωπο τοῦ ἐνσαρκωμένου Θεοῦ, ἡ Φοίβη κι ὁ Ἀνδρέας βάδιζαν μέ δέος, συμμετεῖχαν μέ κατάνυξη μές στό ναό τῆς Ἀναστάσεως στό θεῖο δράμα ἀλλά βρισκόταν καί σέ παραλήρημα χαρᾶς κι ἀγαλλιάσεως γιά τήν τιμή ν' ἀξιωθοῦν νά πατοῦν στ' ἀχνάρια Ἐκείνου, νά ψηλαφοῦν τούς χώρους, πού κρατοῦσαν ἀκόμη ζηλότυπα τήν ἀνάσα Του, τούς χώρους πού ἀκόμη φώτιζε ἡ αὔρα Του, σκιρτοῦσαν ἀπό χαρά, γιατί ἀξιώθηκαν νά κάνουν Πάσχα στή μητέρα τῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ «Θεοῦ τό κατοικητήριον».

Φλεγόταν ἡ καρδιά, δάκρυζαν τά μάτια, ἔτρεμαν τά πόδια, καθώς ἔπεφταν νά προσκυνήσουν τόν Πανάγιο Τάφο καί τό φρικτό Γολγοθά, ριγοῦσαν μέ συγκλονισμό ψυχῆς μπρός στήν ἄφατον κένωσιν Ἐκείνου, τοῦ Ἀναμάρτητου, πού «ἦχθη ὡς πρόβατον ἐπί σφαγήν», συναισθανόμενοι τήν ἁμαρτωλότητά τους μπρός στό μεγαλεῖο τῆς ταπείνωσης καί τῆς ἀγάπης Του. Ἔνιωθαν ὅτι βρίσκονται ἐνώπιος ἐνωπίω μέ τήν ἀπερινόητη μεγαλοσύνη τοῦ Θεοῦ, πού τούς καλοῦσε νά γίνουν θεοί κατά χάριν, νά συντελέσουν στό καθ' ὁμοίωσιν.

Καί πῆραν τήν ἀπόφαση νά ἀποθέσουν ἐκεῖ τόν παλαιό ἄνθρωπο καί νά ἐπιστρέψουν καινή κτίση.

Φάνυς Κουντουριανού - Μανωλοπούλου. Ἀπόσπασμα ἀπό τό μυθιστόρημα «Μαναόνα Μαδαγασκάρη»

Ἀνάγκη Ἱεραποστολικῶν προσώπων

Μυστήρια συμβαίνουν σ' αὐτό τόν κόσμο, πράγματα παράδοξα καί καταπληκτικά. Στή δυτική ὄχθη τῆς Τιβεριάδος καί στό βορειοανατολικό ἄκρο της ἦταν κτισμένη ἡ Βηθσαϊδά, μικρή καί ἁμαρτωλή πόλη. Αὐτή τήν ἀσεβῆ πόλη τήν ταλάνισε ὁ Κύριος μαζί μέ μία ἄλλη πόλη, τή Χοραζίν, γιατί ἄκουσαν τό Εὐαγγέλιο, εἶδαν θαύματα, καί ὅμως δέν μετενόησαν «Οὐαί σοι, Χοραζίν, οὐαί σοι, Βηθσαϊδά!». (Ματθ. 11.21). Ἀλλοίμονο σ' ἐσένα, Χοραζίν, ἀλλοίμονο σ' ἐσένα, Βηθσαϊδά! Ἀλλά ἀπό τό «λεῖμμα», τό ἐκλεκτό ὑπόλοιπο πού ὑπῆρχε στή διεφθαρμένη καί ἀσεβή Βηθσαϊδά, προῆλθαν πέντε ἀπόστολοι: Πέτρος, Ἀνδρέας, Ἰάκωβος, Ἰωάννης καί Φίλιππος. Ναί, ἡ μικρή καί ἁμαρτωλή Βηθσαϊδά ἔδωσε στόν Κύριο πέντε ἀποστόλους, ἐνῶ ἡ Ἱερουσαλήμ δέν ἔδωσε κανένα ἀπόστολο.

Βηθσαϊδά εἶναι ἑβραϊκό ὄνομα καί σημαίνει «οἶκος τῶν δικτύων» γιατί οἱ κάτοικοί της κατά τό πλεῖστον ἀσχολοῦνταν μέ τά δίκτυα καί τήν ἁλιεία. Ἀπ' αὐτή δέ τήν πόλη, ὁ Χριστός, ὁ μεγάλος ψαρᾶς, εἵλκυσε πέντε καί τούς ἔκανε ψαράδες ἀνθρώπων.

Κι ἐμεῖς οἱ πιστοί χριστιανοί τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα εἴμαστε ψάρια, μικρά ψάρια, πιασμένα στά χρυσᾶ δίχτυα τῶν ἀποστόλων. Στήν πατρίδα μας τήν Ἑλλάδα ὑπάρχουν πολλές μικρές καί μεγάλες πόλεις. Καί ὅλες αὐτές οἱ πόλεις ἐξ ἐπόψεως ἁμαρτίας καί ἀμετανοησίας ὁμοιάζουν μέ τή Βηθσαϊδά. Ἔδωσε στίς ἡμέρες μας καμμία πόλη τῆς Ἑλλάδος πέντε μεγάλους ἀποστόλους; Ἀλλοίμονο!

Τό Ἑλληνικό ἔθνος, πού ἄλλοτε ἔδωσε στό Χριστό τούς περισσοτέρους ἱεραποστόλους, σήμερα περιφρονεῖ, μυκτηρίζει καί διώκει τά ἱεραποστολικά ἰδανικά καί τήν ἱερή ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας. Οἱ Ἕλληνες σήμερα φιλοδοξοῦν νά σπουδάζουν κοσμικές ἐπιστῆμες καί νά κατα-

λαμβάνουν κοσμικά ἀξιώματα, γιά νά κερδίζουν πολλά χρήματα. Ὅλοι σχεδόν οἱ Ἕλληνες γονεῖς σήμερα θά ἤθελαν νά γίνουν τά παιδιά τους γιατροί, γιά νά πλουτίζουν καί νά θησαυρίζουν ἀπό τόν πόνο τῶν συνανθρώπων τους. Συμφορά θεωρεῖται, ἰδίως ἀπό τούς γονεῖς, ν' ἀκολουθήσει ταλαντοῦχος καί λαμπρός νέος ἱεραποστολικό δρόμο. Γι' αὐτό ἡ κοινωνία μας ἀλλοτριώθηκε καί τείνει νά καταντήσει ζούγκλα.

Τά ἱεραποστολικά πρόσωπα στήν Ἑλλάδα εἶναι σπάνια, ἔχει μεγάλη ἔλλειψη ἡ χώρα μας. Συνεχῶς κάνουν ἐκκλήσεις γιά βοήθεια οἱ ἱεραπόστολοι πού εὑρίσκονται στήν πρώτη γραμμή, γιατί εἶναι δύσκολο νά ἀνταποκριθοῦν στίς μεγάλες ἀνάγκες τοῦ ἱεραποστολικοῦ τους ἔργου. Ἡ Ἑλλάδα διαθέτει πληθώρα ἐπιστημόνων καί τεχνικῶν καί ἔλλειψη ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου γιά νά ἐκχριστιανίσουν πρῶτα τή λεγόμενη χριστιανική κοινωνία καί ἔπειτα τούς ἀλλοθρήσκους λαούς. Μέ πληθώρα ἐπιστημόνων καί τεχνικῶν καί μέ ἔλλειψη ἱεραποστολικῶν προσώπων, ἡ ἀνθρωπότητα θά καταντήσει μιά ἀπέραντη ζούγκλα, πολύ χειρότερη ἀπό τή φυσική ζούγκλα, γιατί στήν ἀνθρώπινη ζούγκλα ἡ θηριωδία καί ὁ ἀλληλοσπαραγμός θά συντελοῦνται μέ τεχνικούς καί ἐπιστημονικούς τρόπους καί θά ὑπερβαίνουν κατά πολύ σέ ἔκταση τόν ἀλληλοσπαραγμό τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας. Τά ζῶα δέν ἔχουν ἐπιστήμη, δέν κατασκευάζουν ἀτομικές βόμβες καί δέν μποροῦν νά καταστρέψουν τόν πλανήτη. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν.

Ἄς ἀναθρέψουμε τά παιδιά μας μέ παιδεία καί νουθεσία Κυρίου, καί ἄς μιλήσουμε σ' αὐτά μέ θαυμασμό γιά τό Χριστό, τούς ἀποστόλους, τούς ἱεραποστόλους καί ὅλα τά μεγαλεῖα τῆς ἁγιώτατης πίστης μας, γιά νά ἀγαπήσουν τά παιδιά μας τό μεγαλεῖο τῆς ἱεραποστολῆς, νά ποθήσουν καί ν' ἀκολουθήσουν μερικά τήν ἱεραποστολική ζωή. Ἄς προσευχηθοῦμε θερμά, νά προέλθουν ἀπό τίς οἰκογένειές μας ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπαραίτητοι σήμερα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή γιά νά ἐπιζήσει ἡ πατρίδα μας καί ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα.

Μαρία Γεωργούλα

Ἱεραποστολή ἐν μέσω covid;

Γίνεται ἱεραποστολή τώρα; Πῶς; Ἀφοῦ δέν μπορῶ νά ταξιδέψω, δέν μπορῶ νά ἐπικοινωνήσω, δέν μπορῶ... δέν μπορῶ...

Κι ὅμως γίνεται! Ἀνάποδα! Γίνεται ἱεραποστολή σ' ἐμᾶς! Οἱ ὀρθόδοξοι ἀδελφοί μας ἀνά τόν κόσμο ἔγιναν δάσκαλοί μας! Κοινωνοῦν χωρίς νά φοβοῦνται, ἔχουν ἐλπίδα χωρίς νά γκρινιάζουν, ἔχουν πίστη χωρίς νά ἀναστατώνονται διαρκῶς...

Καί οἱ ἱεραπόστολοι πού βρίσκονται κοντά τους προσπαθοῦν νά στηρίξουν ἐμᾶς τούς Ἕλληνες! Μέ ἕνα ἄρθρο τους, μέ μιά ὁμιλία τους, μέ τόν πατερικό τους λόγο!

Ἐμᾶς! Πού μέχρι τώρα πιστεύαμε ὅτι ἐμεῖς τούς βοηθᾶμε, ὄντας σέ καλύτερη κατάσταση ὅπως νομίζαμε...

Ἄς τούς εὐγνωμονοῦμε καί ἄς τούς προσφέρουμε κι ἐμεῖς τό ἐλάχιστο. Τήν προσευχή μας, τήν ἐπικοινωνία μας -μέσω τοῦ διαδικτύου, γιατί ὄχι;-, τή συνδρομή μας.

Γιατί τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς δέν τό σταματάει κανένας ἰός καί καμιά κρίση...

Βασιλική Μπέκου

Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς πρέπει νά μᾶς ὁδηγοῦν στή μετάνοια καί στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ

Τά τελευταῖα χρόνια, διαβάζουμε ὅτι αὐξήθηκαν οἱ αὐτοκτονίες, ἡ ἐνδοοικογενειακή βία, τά διαζύγια, τό ἄγχος καί ὅλα τά συναφῆ. Ἔτσι λένε οἱ στατιστικές καί οἱ ἀριθμοί, συνήθως, λένε τήν ἀλήθεια. Γιά τούς λόγους πού ὁδήγησαν στήν αὔξηση διαβάζουμε: τά οἰκονομικά προβλήματα, οἱ περιορισμοί τῆς κυκλοφορίας ἐξ αἰτίας τοῦ ἰοῦ, ὁ περιορισμός τῆς μεταμεσονύκτιας διασκέδασης καί ἄλλα παρεμφερῆ.

Θά περίμενε κανείς ὁ περιορισμός τῶν μετακινήσεων νά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν σύσφιξη τῶν δεσμῶν, τῶν σχέσεων τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας. Νά ὁμογενοποιοῦνταν ἡ οἰκογένεια. Παρατηρεῖται, δυστυχῶς, τό ἐντελῶς ἀντίθετο φαινόμενο. Ἡ διάλυση ἤ ἡ δυσλειτουργία. Φάνηκαν, θά ἰσχυριστεῖ κάποιος, οἱ παθογένειες τῆς κοινωνίας καί τοῦ βασικοῦ κυττάρου της πού εἶναι ἡ οἰκογένεια. Δέν θά ἀντέλεγε κανείς. Ὁ ἐγωισμός, ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ, δῆθεν, χειραφέτηση ἄνοιξε τήν ὄρεξη στό κακό καί ὁδηγήθηκαν συνάνθρωποί μας στήν ἀπελπισία, στό ἄγχος καί στά ψυχοφάρμακα ἀντί νά ὁδηγηθοῦν μετανοημένοι καί μέ συντετριμμένη καρδιά στόν Κύριο καί νά ζητήσουν τό ἄπειρο ἔλεός Του. Ὁ ἰατρός τῶν σωμάτων καί τῶν ψυχῶν, ὡς πολυεύσπλαχνος Πατήρ, θά τούς ἔδινε τό κατάλληλο φάρμακο. Ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά ἐξολόθρευε τά ἀποτελέσματα τοῦ ἰοῦ.

Ποτέ δέν εἶναι ἀργά γιά νά ὁδηγηθοῦμε στόν δρόμο τῆς μετανοίας καί νά ζητήσουμε τό ἄπειρο ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Παναγιώτης Μυργιώτης

Ἀπό τίς δραστηριότητες μας

Ἡ κατηχητική χρονιά 2021-22 κύλησε μέ ἀρκετές δυσκολίες λόγω τῶν μέτρων τοῦ κορωνοιοῦ. Παρόλα αὐτά, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, συνεχίζονται στήν αἴθουσα οἱ κύκλοι μελέτης Ἁγίας Γραφῆς. Κάθε Δευτέρα ὁ κύκλος γυναικῶν στίς 6.00 μ.μ., μέ τήν φιλόλογο Εὐαγγελία Καλυβίνου καί κάθε Τετάρτη ὁ κύκλος ἀνδρῶν στίς 7.00 μ.μ., μέ τόν θεολόγο - ἱεροκήρυκα Ἰωάννη Βαρσάμογλου (τήν περίοδο τῆς Μ.Τεσσαρακοστῆς ὁ κύκλος ἀνδρῶν γίνεται κάθε Δευτέρα στίς 7.30 μ.μ.).

Ἡ ὁμάδα μαθητριῶν Γυμνασίου-Λυκείου συνεχίζει τά μαθήματά της κάθε Παρασκευή ἀπόγευμα στίς 4.00 μ.μ. Ὅλες οἱ συνάξεις πραγματοποιοῦνται στήν αἴθουσα τοῦ συλλόγου : Β΄ πάροδος Εἰρήνης 2, (παραπλεύρως τῆς Τράπεζας Eurobank), τηλ. 2351022183.

Κάθε 2η Κυριακή στόν προσφερόμενο καφέ μετά τή Θεία Λειτουργία, συγκεντρώνονται μέλη καί φίλοι τῆς «Κυριακῆς» γιά μιά ἀδελφική ἐπικοινωνία, ψυχική ἀνανέωση καί ἐνημέρωση γιά τό ἔργο τῆς διακονίας.

Ὅπως ἔχει γραφεῖ καί σέ προηγούμενο τεῦχος, ὑπάρχει πάντα μεγάλη ἀνάγκη ἐθελοντικῆς προσφορᾶς γιά τήν ἐκτέλεση τῶν διακονιῶν, ἰδίως γιά τήν διανομή καί τήν ἀποστολή τοῦ κυριακάτικου κηρύγματος «ΚΥΡΙΑΚΗ» σέ παγκάρια τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Πατρίδας μας, ἀλλά ἐπίσης καί τῆς διανομῆς τοῦ περιοδικοῦ στούς συνδρομητές του.

Ὅπως γνωρίζετε προσπαθοῦμε νά κρατήσουμε τήν συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ στό ἐλάχιστο κόστος ἀποφεύγοντας τά ἔξοδα τῆς ταχυδρομικῆς ἀποστολῆς.

Ἐάν βρίσκετε τό περιοδικό μας ἐνδιαφέρον καί θέλετε νά βοηθήσετε στήν διάδοσή του σᾶς παρακαλοῦμε νά ἐπικοινωνήσετε μαζί μας γιά νά σᾶς στείλουμε περιοδικά.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν τομέα τῆς Φιλανθρωπίας σᾶς γνωρίζουμε ὅτι, καθώς πλησιάζουμε πρός τίς ἅγιες ἡμέρες τῶν παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, θέλουμε νά συνδράμουμε σέ 70 περίπου οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες στεροῦνται πολλές φορές καί τά στοιχειώδη γιά τήν ἐπιβίωσή τους. Γι' αὐτό ἐπικαλούμαστε τήν ἀγάπη σας προσωπικά, ἀλλά καί τίς ἐπιχειρήσεις, γιά τήν προσφορά εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης (τρόφιμα, εἴδη καθαριότητας κ.λπ.), μέ τήν διαβεβαίωση ὅτι ὅλα θά ἀξιοποιηθοῦν μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο. Τά προηγούμενα Χριστούγεννα, στό πλαίσιο παρόμοιας πρωτοβουλίας, συγκεντρώθηκαν 180 μεγάλες σακοῦλες μέ τρόφιμα, τίς ὁποῖες ὁ σύλλογος διένειμε στίς οἰκογένειες πού εἶχαν ἀνάγκη.

Τό ἔργο αὐτό στηρίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο στήν ἀγάπη σας καί χωρίς τήν δική σας συνδρομή θά ἦταν ἀνέφικτο.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Τά φτερά τοῦ χελιδονιοῦ

Κάποτε ἕνας ἄπιστος ἔλεγε στόν Ἱερό Αὐγουστίνο:

– Οἱ ἐντολές τῆς πίστεως εἶναι ἕνα φορτίο πού περιορίζει τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία.

Ἀληθινά ἐλεύθερος εἶναι μόνο ἐκεῖνος πού κάνει ὅ,τι θέλει ὁ ἴδιος.

Κι ὁ Ἱερός Αὐγουστίνος τοῦ ἀπάντησε μέ τήν ἑξῆς εἰκόνα:

– Τά φτερά τοῦ χελιδονιοῦ εἶναι ἕνα πρόσθετο βάρος στό σῶμα του.

Ὅμως, ἀκριβῶς χάρη σ᾽ αὐτό τό πρόσθετο βάρος, τό σῶμα τοῦ χελιδονιοῦ δέν μένει χάμω στή γῆ, ἀλλά διασχίζει τούς αἰθέρες.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί στόν ἄνθρωπο.

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ φαίνονται βαριές.

Ἀλλά μονάχα χάρη σ᾽ αὐτές ὁ ἄνθρωπος ὑψώνεται ἀπό τή λάσπη καί τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας στούς οὐρανούς τῆς θείας μακαριότητας καί ἐλευθερίας.

Παραπομπές στό Διαδίκτυο

Διαβάστε τά προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ καί τό εὐαγγελικό κήρυγμα τῆς Κυριακῆς, *(† ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτη)*, στήν ἱστοσελίδα μας: http://iskiriaki.com

Zosia Bhaxou 2014